

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
3 FEBRUARI 1933 - No. 36

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

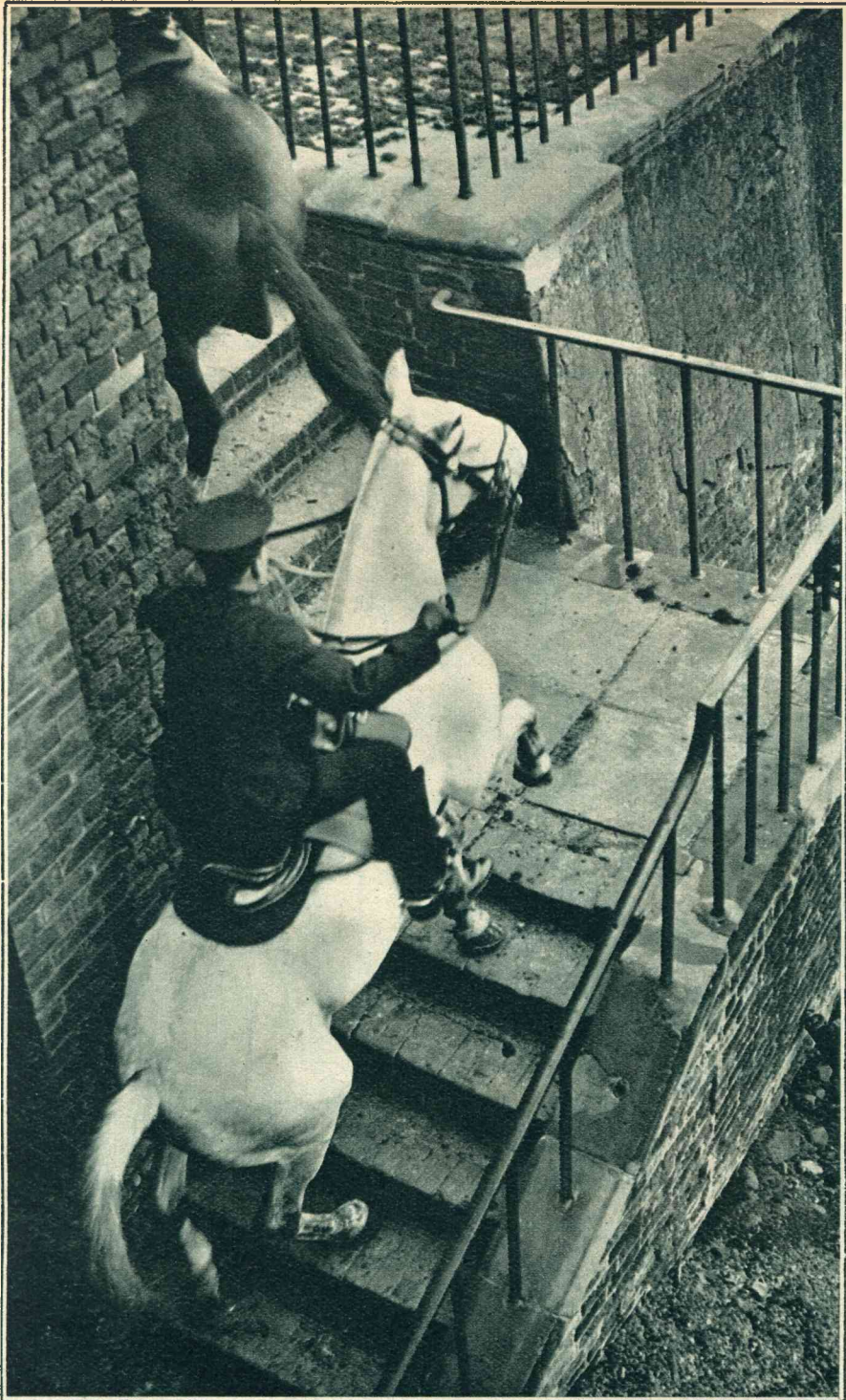
ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE THOLENSCHE VLOOT IN 'T IJS

Een oefen-trapje van Engelsche bereden politie, waaruit ook troepen voor de koloniën gerecruteerd worden. Alles wat men te voet kan beklimmen, en meer dan dat, moeten de manschappen ook te paard kunnen bestijgen

Gevangen. Met zijn halve lichaam zit de martir vast en pijnlijk gevangen in de zware val — het begin van de bont-industrie.

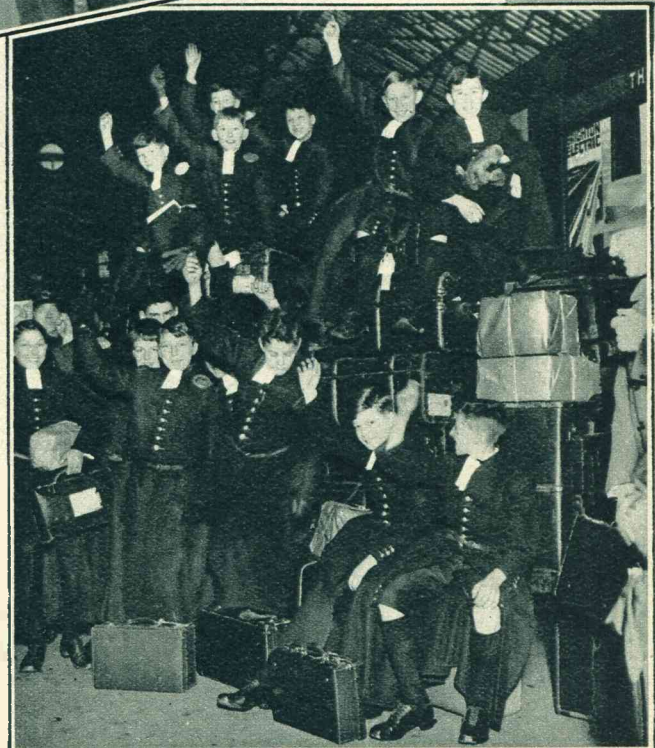
Dit is de koning van Albanië, de Duitscher Witte in Berlijn, die zich in 1913 het koningschap van Albanië liet geven. Zijn heerschappij duurde toen echter maar vijf dagen. Hij liet onlangs weer van zich spreken door een aanklacht tegen den uitgever van het boek, waarin hij indertijd zijn koningschap en andere avonturen had beschreven.

Buitenlandsche Post

De groote parade in den kleinen staat. Generaal Weiller, de commandant van het kleine leger, en de ministers van Monaco inspecteeren de wacht op den jaarlijkschen paradedag in het miniatuur-staatje, dat vooral bekend is door de speelbanken van Monte Carlo.

In de beste stemming kwamen de leerlingen van het oude Christ Hospital na de Kerstvacantie naar hun school terug. De jongens van dit bekende, zeer oude onderwijs-instituut worden Blauwjassen genoemd, naar de donkerblauwe togjes die zij dragen.

De winter werd echt en ouderwetsch, zoo echt en ouderwetsch dat men te voet over de groote rivieren kon gaan. O.a. te Zaltbommel werd een pad over het ijs van oever tot oever in de Waal gemaakt.

De lithografie naar een werk van H. M. de Koningin, die in 400 genummerde exemplaren in den handel zal worden gebracht en tegen f 50 per stuk zal worden verkocht ten bate van het Steuncomité voor Beeldende Kunstenaars.

Ofschoon, nu de pont van Zaltbommel niet heen en weer voer, men geen veergeld hoefde te betalen, kon men niet gratis de rivier oversteken, want men moest 'n klein bedrag betalen om van het ijs-pad gebruik te maken.

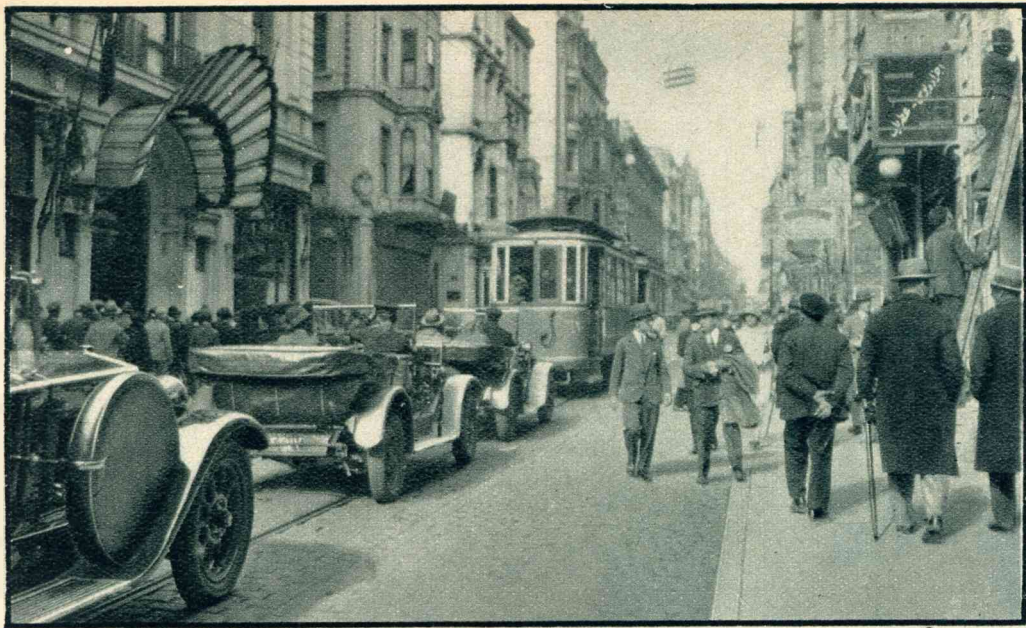
BINNENLAND

De witte uitgestrektheid toen het winterde in Nederland: de groote vlakte van den Wieringermeerpolder, vroeger de Zuiderzee.

Hoe koud het was en hoe sterk het ijs. In de Merwede te Dordrecht geraakte een sleep van drie schepen vast in het ijs, waardoor de pont, die het nog lang tegen het ijs had volgehouden, nog meer in de vaart werd belemmerd.

DE SULTAN

De Pérastraat, de hoofdstraat in de Europeesche wijk van Constantinopel, de hoofdstad en residentie van 't vroegere Turkije der sultans.

De Avonturen der erfgenamen van den Sultan van Turkije

Dit is de geschiedenis van een erfenis.

De erfenis was onnoemelijk groot en de erfgenamen waren velen; er waren bij deze zaak, die internationale verwickelingen meebracht, vele, uiteenlopende en eigenaardige moeilijkheden; er waren verschillende particulieren en lichamen in verschillende landen door de erfgenamen met de behartiging van hun belangen belast; de strijd werd gevoerd op bijeenkomsten van diplomaten, in kantoren van advocaten en bankiers, zelfs in gevangeniszellen.

De erfgenamen waren de nakomelingen van den laatsten sultan van Turkije; de geschiedenis van hun lotgevallen, hun zwerven door Europa, van goedgelovigheid en bedrog en van oplichterij in deze zaak, van de eigenaardige figuren die er bij betrokken waren, van eindeloze verwickelingen, van fantastische avonturiers, die in de erfeniskwestie een voordeelige zaak meenden te vinden — deze geschiedenis is een der meest vreemde en sensationele van den woeligen en aan sensaties zoo rijken na-oorlogstijd, en bewijst weer, dat de werkelijkheid nog steeds vreemder is dan wat fantasie kan bedenken.

De laatste sultan van Turkije met absolute macht was Abdul Hamid II, die in 1876 op den troon kwam; de beweging der Jong Turken (waartoe o.a. het tegenwoordige hoofd der Turksche regering, Mustafa Kemal, behoorde) dwong hem echter in 1908 een constitutioneele regering weer in te stellen. Een jaar later werd hij bij *felva* van den troon vervallen verklaard; Mohammed V volgde hem op, die in 1918 stierf, toen Mohammed VI zijn plaats innam. Dit was de laatste sultan van Turkije. In 1922 was de toestand zóó veranderd, dat Mohammed VI zijn toevlucht zocht op een Engelsch oorlogsschip (op 17 November), dat hem naar Constantinopel bracht.

Korten tijd vóór deze gebeurtenis, in de woelige dagen, welke Turkije toen doormaakte, kwam in Constantinopel 'n Amerikaansche millionaire, John de Kay, die de voornaamste en ook de eigenaardigste rol in deze ingewikkelde erfeniskwestie speelt. Hij kwam, althans voor zijn doel, niets te vroeg, want Mohammed VI zon op plannen, om het vermogen der sultansfamilie tegen mogelijke revoluties in veiligheid te brengen.

John de Kay was een vreemde persoonlijkheid. Hij was een zakenman, die soms zijn geld waagde aan de meest fantastische ondernemingen, die echter later niet zoo vreemd en fantastisch leken, of hij wist er nog voordeel uit te halen. Behalve door zijn zakentalent onderscheidde hij zich door eigenaardigheden, die men allermint bij een berekenenden financier zou zoeken. Hij had een sterke neiging voor het bizarre, het vreemde, en had behoefte aan omgang met mensen, met wie hij door zijn werk en zijn zaken niet in aanraking kon komen. In Zwitserland bezat hij bijv. een villa,

hij natuurlijk ook uit zakelijke overwegingen. Zelf schreef hij ook; hij liet o.a. een boekje verschijnen over „Nationalisme, Productie en Wereldhandel”. Op zijn reizen, wanneer hij zijn auto niet gebruikte, liet hij zijn eigen salonrijtuig aan den trein koppelen; altijd nam hij een groot aantal bedienden, secretarissen en typisten mee, terwijl een uitgebreide bagage en de gewoonte, om steeds een half hotel voor hem en zijn hofhouding te reserveeren, den indruk gaf of een Indisch vorst of zooiets op reis was.

Het lag geheel in de lijn van zijn karakter, om te trachten in aanraking te komen met de sultansfamilie. Dit gelukte hem door bemiddeling van een der leden van de Entente-Commissie, die toen in Constantinopel was, John de Kay ging op audiëntie in het paleis; het bezoek werd door meer gevolgd, en hij hoorde al spoedig, welke zorgen over zijn vermogen den sultan plaagden.

De millionaire deed toen een voorstel, dat graag aanvaard werd: hij zou met de leden der sultansfamilie een maatschappij vormen, die het geheele vermogen aan onroerende goederen in bezit kreeg. Deze maatschappij, de *Ottoman Imperial Estates Incorporated*, zou in Amerika gevestigd worden, om mogelijke moeilijkheden, inbeslagname door de regering, enz., te voorkomen. Alleen aan prospecti en documenten over het vermogen der sultansfamilie (o.a. uitgestrekte bezittingen in Syrië, Albanië, bij Mosul) gaf John de Kay enkele duizenden dollars uit. De aandeelen werden grif verkocht, omdat men enorme winsten verwachtte, wanneer eenmaal de goederen te gelde zouden worden gemaakt.

De ruim twintig familieleden ondertekenden zonder bezwaar alle papieren, waaronder een bepaling was, dat voor liquidatie van hun bezit de gezamenlijke goedkeuring van hen allen noodig was.

Na het vertrek van Mohammed VI kon zijn familie niet in Constantinopel blijven; hun tijd was voorbij. Er werd een extratrein voor de sultansfamilie gereed gemaakt, waarmede veertien vrouwen en zeven mannen naar het buitenland vertrokken; de reis stond onder leiding van Abdul Kadir.

In den trein speelde zich een voor Europeesche toestanden zeer vreemde scène af. De twee vrou-

wen van den sultan wilden met elkaar kennis maken! In Turkije hadden zij in verschillende paleizen gewoond; zij hadden nooit met elkaar gesproken, elkaar zelfs niet gezien; zij wisten slechts van elkaar, dat zij bestonden. Een revolutie was noodig voor deze kennismaking; nu zij in den trein zaten, op weg naar de ballingschap, ontmoetten Meziette en Medside elkaar voor het eerst. De twee echtgenooten van één man omhelsden elkaar, waarna ieder „de andere” eens goed bekeek en opnam.

In Belgrado liet Abdul Kadir den salonwagen afkoppelen; hij deelde zijn familieleden mede, dat hij niet meereisde naar 't doel van de reis, Parijs, maar naar Boedapest ging, waar hij eenigszins bekend was; de familie van den sultan, die later over groote afstanden verspreid werd, ging dus reeds spoedig uiteen. Abdul Kadir kwam met zijn twee vrouwen, eenige eunuchen en bedienden en 'n groot aantal kisten met kostbaarheden in Boedapest. De bedienden werden spoedig als verbodig naar Turkije

John de Kay, de vreemde financier uit Amerika, aan wien de sultanserfgenamen de liquidatie der erfenis toevertrouwden. (Zie artikel.)

Abdul Hamid, de laatste „grootte” sultan van Turkije.

teruggestuurd; de vrouwen kregen ieder een apart huis, waar zij, in vreemde omgeving en in voor hen zoo ongewone toestanden, sterk door heimwee werden geplaatst. Abdul Kadir kon zich beter aanpassen; hij vond al gauw den weg naar dancings en nachtclubs, waar hij op dolzinnige manier geld uitgaf. Hij maakte er bijv. een gewoonte van, aan iedere dame, met wie hij danste, een brillant te geven.

Het is begrijpelijk, dat hij, die hoegenaamd de waarde van het geld niet kende, een gemakkelijk slachtoffer werd van de individuen, die zulke rijke en vooral onervaren prooien zoeken. Een zekere

Griek Foco maakte met Abdul Kadir kennis; hij sprak Turksch, hetgeen er veel toe bijdroeg om de vriendschap van den sultan te winnen. Deze was blij iemand gevonden te hebben, die hem kon helpen en raad geven in die moeilijke geldzaken. Foco was niet minder blij, dat hij zoo spoedig zijn doel bereikte. Hij adviseerde Abdul, om een gedeelte van zijn vermogen in huizen te beleggen; Abdul nam den raad aan en werd eigenaar van een villa in de Uszoki Ucca en van een huis in de Orczi ut. Niet lang daarna wist Foco echter een goeden kooper voor deze perceelen; de sultan geloofde onvoorwaardelijk in de juistheid van den raad, dat het 't beste was de huizen nu te verkoopen en hij kreeg / 20.000.— voor de groote villa, en evenveel voor het huis, dat veel meer waard was.

EN DE MILLIONNAIR

uitgevoerd, zoodat er niet meer het onbepaalde regime van absolute machten angst heerschte, waarvan men leest in verhalen over Indische potentaten en Oostersche machthebbers, die even gemakkelijk iemand laten doden als 'n normaal

mensch een sigaret aansteekt. Maar toch kwam het leven in Constantinopel niet bepaald overeen met onze opvattingen over gezinsleven en familie, en leefde men daar in omstandigheden, die zeer ouderwets aandoen, omstandigheden die wel in staat waren, een stemming van wantrouwen te bevorderen. De oude sultan Abdul Hamid kende maar al te goed den angst voor het leven, en men vertelt van den anderen kant dat het ook onder zijn regeering voorkwam, dat er iemand „plotseling verdween”. De zorg voor zijn leven was een der voornaamste zorgen in het paleis; wat men van potentaten en tyrannen dikwijls leest, gebeurde ook hier: alle spijsen voor den sultan werden onder verzegelde glazen stopen opgediend, en de kok moest ze, alles uit vrees voor vergiftiging, eerst proeven. Er waren meer dan een dozijn slaapkamers voor den sultan, en slechts enkelen wisten, in welke van deze kamers het hoofd van het Turksche rijk 's avonds ter ruste durfde gaan. Vele verhalen, van heel lang maar ook kort geleden, deden de ronde in het paleis over het gebruik van het „zijden snoer” — en onder deze slachtoffers van worging waren in den loop der jaren ook prins en hooggeplaatste dienaren van den sultan geweest.

(Wordt voortgezet.)

Het visitekaartje van Abdul Kadir.

Abdul Kadir, onder wiens leiding de erfgenamen van den sultan uit Constantinopel vertrokken. In Boedapest verdiende hij eenigen tijd zijn onderhoud als violist in 'n café-orkestje

Later vertelde hij, dat hij dacht dat huizen in dien tijd meer opbrachten, maar het gezicht van den grooten stapel banknoten (in den tijd der lage valuta!) bedroog hem. Hij was overtuigd, dat hij van zoo'n be-

drag weer langen tijd kon leven.

Het duurde echter korter dan hij gehoopt had, en al gauw moest hij wanhopig aan Foco 1000 dollar vragen; deze zag geen ander middel, vertelde hij, dan dat eenige sieraden beleend werden. Dit gebeurde, Foco bracht 1000 dollar, de sultan was weer tevreden. Maar de edelstenen moesten spoedig ingelost worden; Abdul Kadir had natuurlijk geen geld, Foco zou z'n best doen en kwam werkelijk de noodige 1000 dollar brengen, met het trotsche verhaal, dat 't hem met moeite gelukt was het geld los te krijgen, maar dat de kostbare sieraden nu eigendom waren van den geldschieder. Het is niet moeilijk te raden, wie deze geldschieder was en hoeveel meer waarde dan 2000 dollar de edelstenen hadden.

Abdul Kadir prees zich gelukkig met zoo'n handigen vriend — en hoorde kort daarna, dat

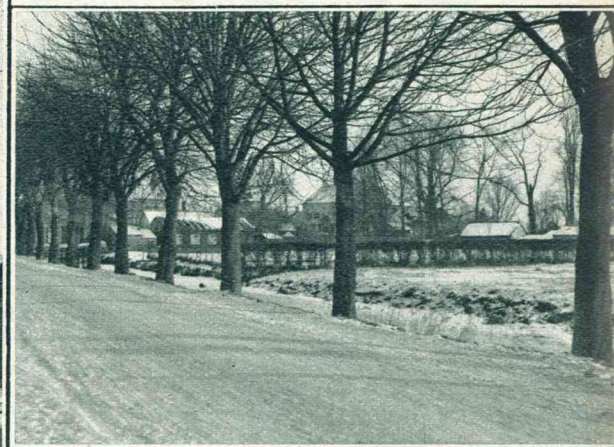
Foco verdwenen was. De behulpzame vriend had waarschijnlijk ingezien, dat hij zich spoedig niet meer aan den sultan kon verrijken. Abdul liet hij Abdul, die tamelijk wanhopig in Boedapest achterbleef. Hij had echter wel zooveel inzicht in den moeilijken toestand, dat hij begreep zijn familieleden bij elkaar te moeten roepen om de toekomst te bespreken en middelen te zoeken, om voortaan dergelijke benarde situaties te vermijden. Hij wilde dus een familiaaraad beleggen om onderling te overleggen, hoe zij John de Kay er toe konden brengen, de erfenis te gelde te maken en te verdeelen.

Maar dat was een moeilijke opgave, want de bloedverwanten van Abdul Kadir woonden in meer steden dan de jonge prinsesjes en prinsjes vroeger te Constantinopel in de aardrijkskundeles geleerd hadden. Hij had bijv. zes broers, waarvan de oudste, Selim, in Bayreuth woonde, waar hij kalief was; Achmed was naar Nice gegaan, Burhan Eddin naar Parijs en Abdul Rachin naar Weenen; Nuredim woonde in Rome, en Abid, de jongste, was eveneens naar Nice gegaan. Deze luxe-stad aan de Riviera scheen de verbannen sultansfamilie sterk aan te trekken, want de prinsessen Sekije en Aïse woonden er ook; in Monte Carlo dreef Naime twee hotels, welke zij gekocht had voor een klein deel van haar erfenis, die zij bijtijds in klinkende munt had weten te veranderen. Chadje, die het intellect der familie werd genoemd, was met Rafije naar Parijs verhuisd. De toestand wordt overigens geteekend door het feit, dat Abdul zelfs niet wist, waar al zijn broers en zusters woonden, evenmin als hij 't wist van de vrouwen zijns vaders. Die kende hij trouwens niet; hij had wel eens over hen hooren spreken, maar dat was alles. Eén van de vrouwen had hij slechts gekend, n.l. Bidar, zijn moeder, die reeds lang dood was.

Waren de broers en zusters dus dagreizen van elkaar verwijderd, geestelijk stonden zij nog verder van elkaar. Zelfs in het geïsoleerde paleis der sultans had de geest van den nieuwen tijd invloed

Nizza, het internationale luxe-centrum der Fransche Riviera, waar enkele leden der verbannen sultansfamilie hun toevlucht, en werkring, zochten

*Winterlandschapje te Schore.**Kloosterzande in winterslaap.**Dorpskiekje in Biezeling.*

UIT 'T ZEEUWSCHE LAND

*Het witte plein te Kloetinge.**De molenaar op bezoek te Boschkapelle.**De Groenendijksche jeugd komt uit school en stapt welgemoed naar huis.*

DE LAATSTE TOL

't Oude maakt steeds plaats voor 't nieuwe,
't nieuwe is 't beste niet altijd;
Maar den laatsten tolboom raken
we toch zeker gaarne kwijt.

Hier was 't wachten en betalen,
hekje open, hekje dicht,
motors die kwaadaardig ronkten,
mensen met een boos gezicht.

Tollen mogen snel verdwijnen,
niemand die om 't heengaan treurt,
Weg zijn z'alle, en in Zeeland
is het met den tol.... gebeurd!

Sinds onze laatste opgave keerden wij tezamen met onze zusterbladen tengevolge onzer

Gratis

Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

Chr. Meijer, Vespuciusstraat 22", Amsterdam	f 60.—
Wed. J. v. Dalen, Crommelinstraat 49, Delft	600.—
Wed. J. de Reus, West Duelstr. 49b, R'dam	600.—
A. Hoppzak, v. Oosterzeestraat 61a, R'dam	30.—
J. Kemp, Zuiderstraat 114, Delft	30.—
W. Meusen, Dorpskom 65, Budel	125.—
	f 1.445.—
Vorig totaal bedrag....	- 275.486.—
Nieuw totaal	f 276.931.—

Tegen ruwe huid

helpt

NIVEA

Bij guur, koud weer wordt de huid spoedig ruw en springt open. Bescherm dus gezicht en handen door ze flink met Nivea in te wrijven, niet alleen voor U het huis verlaat, maar vooral 's avonds voor het naar bed gaan.

Nivea laat geen glans achter en verleent U dat jeugdig frissche uiterlijk, dat wij zoo zeer bewonderen bij de sport beoefenende jeugd.

Hoe ontstaat deze uitwerking? Door het Eucerit, dat aan het huidvet verwant is en in geen andere creme ter wereld voorkomt. Nivea is dan ook niet te vervangen.

PRIJZEN: In tuben 35 en 55 cents
in doozen van 20 tot 90 cents

BEIERSDORF N.V., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

Als de zon ondergaat over den besneeuwden Zuid-Bevelandschen polder.

Als de sneeuw valt...

Als het dan tóch zoo moet zijn, dat de zomer voorbijgaat met zijn mooie, warme dagen; als het zoo moet zijn, dat we hoestende en kuchende door een reeks van vochtige, mistige en regenachtige weken heen moeten, om weer te komen tot de vreugden van het voorjaar, als dit alles zoo moet zijn en niet te veranderen is, welnu: laat het dan ook maar eens sneeuwen en vriezen dat het kraakt! Sneeuwen vooral. Zoo dat de

wereld wordt als de dichter het ziet:

De witte bodem kreukig zacht;
de overhang der boomen!
het vlokkenspel, het sprookig bosch,
dat stil is ingenomen....
wat lichts, wat nieuwe lout'ring is
de wereld overkomen?

(Beverluis)

Sneeuw op 't ijs.

Ja, laat het sneeuwen! Wég met al die grauwe dagen, welke alle eender zijn, en de wereld grauw en leeg laten. Laten de zwaargeladen wolken maar komen, en hun wondere witte vracht uitstorten over de aarde, tot alle boomen hun mutsen op hebben, alle huizen er staan als uit marsepein gemaakt, en alle hoekjes en gaatjes zijn gevuld met de vlekkelooze sneeuw.

Het is dan de tijd om bij de kachel te kruipen en te luisteren naar het „er was eens”, het sprookje dat een wintersche stemming vraagt. Of we nestelen ons bij het raam en kijken naar de zwermen vlokken, die aanjachten uit het barre Oosten, van waaruit koude vrieswinden aanwaaien. We genie-

De schoonheid van het besneeuwde ijslandschap.

Aan de vogeltjes wordt ook gedacht.

ten van het vlokken spel als het donker wordt en we de sneeuw zien dansen rond de straatlantaarns.

Zeker, en we willen niets weten van al de menschen, die mopperen omdat straks de sneeuw weer zal smelten, en het dan een vuile boel zal worden op de straat. Dat zijn zij, die het leven eigenlijk haten, en dat beetje vuil niet op den koop toe willen nemen, die liever dan ook het moois missen.

Neen, ik houd van de sneeuw, niet alleen voor mezelf, maar vooral voor de kinderen. Voor de kinderen is de sneeuw het aller-mooiste en heerlijkste. Kijk, hoe ze de straat opvliegen om zich uitgelaten te geven aan het wintersch spel dat zooveel mogelijkheden heeft. En dat alleen moet ons al verzoenen met den dooi, die op de sneeuw zal volgen.

Ieder mensch reageert verschillend op de sneeuw. Het meisje, dat voortdurend achtervolgd wordt door jongens, die haar willen wasschen; de huisvrouw die mopperend de sneeuwlaag voor haar

deur tracht op te ruimen, de menschen die er doorheen moeten met wagens en karren, de sneeuwruimers, die een extra duit kunnen verdienen, zij allen reageeren verschillend op de sneeuw, die tot de wintersche decoraties behoort; en de foto's laten dit duidelijk zien.

Ja de sneeuw! Marie Vos zingt:

Was ik vergeten hoe sneeuwen is,
Week en deemoedig en ongewis,
bevend en schuchter en schamel,
Komt het in aarz'lende nederdaal,
trippelt het wankel als kindertaal,
teeder en roerend gestamel.

Kindertaal. Hoe dikwijls hebben we vroeger gezongen van de „witte, witte, wijde wereld?”

En dat alleen reeds kan ons verzoenen met de sneeuw!

B.

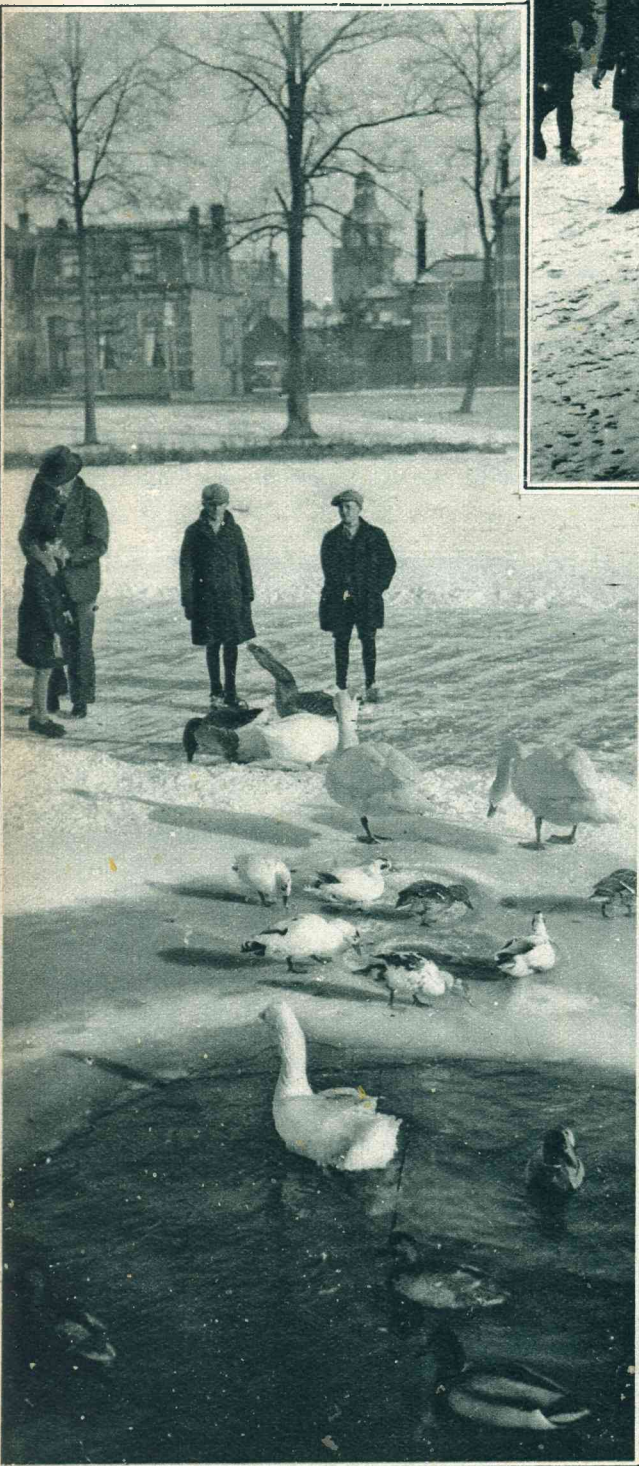

De sneeuw is vooral een attractie voor de jeugd, die uitgelaten de straat opvliegt...

... en elkaar vriendschappelijk bombardeert.

Hongerige magen.

Als het dan toch moet zijn, laat het dan ook maar eens sneeuwen en vriezen dat 't kraakt.

De vlucht gaat langs steile ladders en smalle dakgoten...

.... door nauwe onaanzienlijke straten....

DE ARM

DER GERECHTIGHEID

(GEHETZTE
MENSCHEN)

Een veroordeelde, die levenslang gevangenisstraf moet ondergaan, is ontvlucht en heeft zich bijna twintig jaar lang aan de nasporingen van de politie weten te onttrekken. Volgens de wet van het land, waar de film zich afspeelt, is iedere misdaad na twintig jaren verjaard. De man staat op het punt te hertrouwen om zijn zoontje een moeder te kunnen geven, doch dat wordt hem noodlottig, want door die huwelijksaankondiging komt de politie hem op het spoor. Nog twaalf uren scheiden hem van het oogenblik waarop de misdaad verjaard is en hij er geen straf meer voor hoeft te vreezen; hij weet nog bijtijds te vluchten. Doch waarheen? Er wordt van alle kanten jacht op hem gemaakt, en wijl hij zijn jongen steeds bij zich heeft, is het uiterst moeilijk voor hem zich te verbergen. Iederen keer als hij een schuilplaats gevonden heeft, staat de arm der gerechtigheid op het punt hem te grijpen. Het behoeft wel niet nader te worden gezegd, dat het verloop dezer geschiedenis niet nalaat een groote spanning bij het publiek te veroorzaken. De film, die door D.L.S.-Holland-Monopole te Rotterdam wordt uitgebracht, zal binnenkort in de theaters aanschouwd kunnen worden; men zal groote waardeering hebben voor 't spel van het kleine ventje Hans Feher, dat als het zoontje Boubou fungeert.

.... in groote
en kleine booten....

.... en zelfs in een speciaal vervaardigde doodkist.

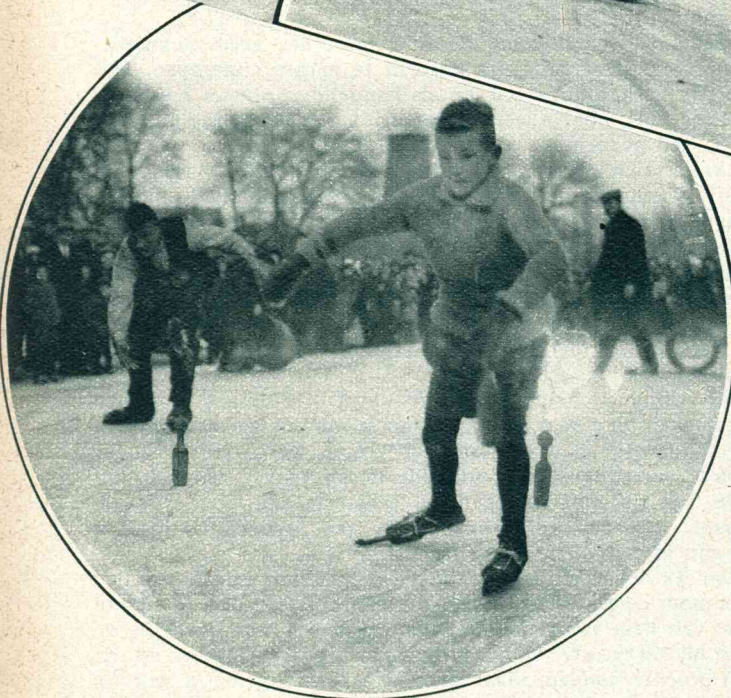
Ofschoon de dooi inmiddels weer is ingevallen, geven we nog een serie kiekjes van enkele ijsbanen uit de provincie, waar gedurende een week van de ijssport werd genoten. Overzicht van de groote drukte op de z.g.n. kom te Vlissingen.

ZEELAND OP T IJS

Te Tholen werden op Zaterdag 28 Januari ijsfeesten georganiseerd. Hindernis-rijden voor de jongens.

Niet erg gemakkelijk was het voor de jongens om door de ton te komen.

Een spannende eindrace.

En een mooi gezicht op de Thoolsche singels, toen er nog van het ijs werd genoten.

Van het Duivelseiland verlost

DE ONTZETTENDE

ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Duitse stadje Kehl door de Fransche troepen wordt de daar woonachtige leeraar *Alfons Paoli Schwartz* gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, *Franschman* zijnde (hij is op *Corsica* geboren), in 't Duitse leger gediend te hebben. *Schwartz*, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in *Duitschland* leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op *Fransch* grondgebied wordt geboren als *Franschman* wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar *Guyana*. Tijdens het transport maakt hij kennis met *Germaine Leroux*, die van spionage beschuldigd is. *Schwartz* wordt overgebracht naar *St. Martin de Ré*. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar *Guyana* voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook *Dreyfus* eens gevangen zat.

XVIII. NUMMER 2 TOT 37 OP 'T DUIVELSEILAND

De dag begint vroeg op 't Duivelseiland. Kort na vijven rammelt weer de sleutelbos van den Arabier, die van 't eene huisje naar 't andere gaat. De ballingen staan op en zetten vlug koffie, op kleine vuurtjes van palmbladstelen. Ander brandhout is er niet op het eiland.

Dan treden zij aan, en moeten aan 't werk. Als men 't tenminste werk kan noemen — want op een enkelen dienstklopper na hebben de bewakers geen zin, zich warm te maken. Als de bannelingen zich maar kalm houden, is een plekje in de schaduw hun best gegund. Er is trouwens niet veel anders te doen dan 't schoonhouden van het dorp en de twee korte weggetjes.

Natuurlijk heeft het beheer van het eiland wel eenige interesse bij de vierduizend palmen en hun opbrengst. Maar het oogsten en behandelen van de vruchten eischt hoogstens twee uren per dag.

Tegen achten komen de eilandbewoners hun levensmiddelen halen. De

porties zijn op Royal netjes afgewogen en ingepakt in een ijzeren kist. Die wordt langs een zweefbaan, die 260 M. lang is, over de zeeëngte getrokken, van het eene eiland naar het andere. Anders zouden de getatoueerden iederen dag moeten overvaren, en dat is te vermoeiend voor de bewakers.

Iedere balling krijgt dagelijks 750 gram brood, en 250 gram vleesch of 180 gram spek of 200 gram vleesch uit blik. Verder 100 gram gedroogde groente of 60 gram rijst — 12 gram zout, 8 gram reuzel, en koffie en suiker ieder 17 gram. Natuurlijk wordt er telkens geprobeerd, met het gewicht te knoeien, maar al krijgt men precies het zijne, dan is het nóg niet genoeg, in dat klimaat. Gelukkig bestaat de mogelijkheid, zich door de opbrengst der tuintjes iets extra's te verschaffen.

Bij die dagelijksche uitdeeling komen allen te zamen, die hier moeten samenleven.

Vooreerst is er „nummer 2”, de tweede mensch, die naar het Duivelseiland werd gestuurd, om een mislukt leven ten einde te brengen. Het is *Ullmo*, gewezen luitenant ter zee in *Franschen* dienst.

„Nummer 1” was *Dreyfus*. Tusschen *Dreyfus*, die bij de eeuwwisseling het eiland verlaten mocht, en *Ullmo*, die er in 1909 kwam, zijn er geen ballingen op het Duivelseiland geweest.

Ullmo, „meneer *Ullmo*”, zooals alle bewakers en ballingen hem noemen, is door de schoone *Lisbeth* ten gronde gericht. Hij heeft 't knappe jonge meisje leeren kennen in een variété, ergens in een havenstad.

Zij had een massa bewonderaars, maar *Ullmo*, 't knappe jonge zee-officier, stond haar 't beste aan, en zijn kameraden waren jaloersch, als hij de populaire zangeres en danseres 's avonds na de voorstelling afhaalde, en met haar ging soupeeren. Zulke vermaken kosten geld, en *Ullmo* wou zich niet laten kennen. De schoone *Lisbeth* echter was slimmer, dan hij dacht — zij merkte gauw genoeg, waar hem de schoen wrong.

„Hoor eens, ventje — je zit in geldverlegenheid; je moet er uitzien als een prins, en betalen doen ze je veel te weinig. Maar ik kan je een mooie bijverdienste verschaffen, schat. Ik heb een broer, zie je, een heel aardigen jongen, die erg veel belangstelling voor de marine heeft. Maar nu heeft hij nog nooit een torpedoboot gezien. Daar kan een burger gewoon niet op komen. Zou jij hem niet eens een tekening van zoo'n boot kunnen verschaffen, een flinke uitvoerige tekening? Mijn broer heeft er natuurlijk best wat voor over...”

Ullmo draalde lang, maar liet zich tenslotte door de mooie *Lisbeth* bepraten. En toen de inspecteurs van den specialen dienst op een vroegen ochtend den luitenant-ter-zee *Benjamin Ullmo* uit zijn bed kwamen halen, baatte er geen ontkennen meer; bovendien was de mooie *Lisbeth* verdwenen; zij had nog juist de grens kunnen halen.

De arrestant bekende, toonde diep berouw, en vroeg geen clementie. Hij verzocht zelf, de volle straf voor zijn misdrijf te mogen ondergaan. Het Duivelseiland werd zijn verbanningsoord, en als banneling nummer 2 woonde *Ullmo* toen in hetzelfde huis, waarin weinige jaren tevoren banneling nummer 1, kapitein *Dreyfus*, had gezucht.

Nummer 2 gedroeg zich uitstekend. Altijd tevreden, altijd vriendelijk verdroeg deze man de eenzaamheid van het Duivelseiland. Nooit gaf hij moeite, hij vroeg niets, eischte niets, beriep zich nooit op zijn recht; en weldra noemde iedereen hem „meneer *Ullmo*”. Niet één bewaker heeft het gewaagd, hem met jij en jou aan te spreken.

Heel zeker zou *Ullmo*, na vijf jaren Duivelseiland, naar het vasteland zijn overgebracht, als toen de oorlog niet uitgebroken was, waardoor alle zachtere gevoelens verstikt werden. Geleidelijk kwamen er anderen wegens spionage op het eiland — *Ullmo* was niet meer alleen.

In 1922 bevond *Ullmo* zich nog altijd op het Duivelseiland. Hij had geleidelijk heel wat boeken bij elkaar gekregen, meest werken van stichtelijken aard, welke lezing tengevolge had dat hij zeer vroom werd. Hij verkocht zijn boeken en andere bezittingen, en besteedde de opbrengst voor de andere gedeporteerden. Hij gaf zelfs het grootste deel van zijn eten weg, en vermagerde zichtbaar. Als men hem aanspoorde, aan zichzelf te denken en niet alleen aan zijn lotgenooten, antwoordde hij:

„Ik moet boeten. Ik heb veel goed te maken. Wat komt een lichaam er op aan — als de ziel maar gered wordt.” Tenslotte echter weigerden de andere gedeporteerden, iets van hem aan te nemen, want zij zagen, hoe slecht hij er aan toe was, en hoe hij verzwakte. *Ullmo* drong hun brood en vleesch op, en wou zelf alleen wat groente houden, maar zij legden alles ongemerkt weer in zijn hut. Toen bood *Ullmo* zijn eten den hoofdopzichter aan, en die accepteerde alles, want hij had kippen en varkens.

Toen geen praten meer hielp, en de rouwmoedige balling heele nachten op zijn knieën voor 'n huisaltaartje lag te bidden, en zich bijna niet meer staande

Het oogenschijnlijk idyllische huis van een opzichter op het Duivelseiland.

Een groep bannelingen aan den dagelijkschen arbeid.

kon houden van zwakte, liet men een pater uit Cayenne komen. Deze sprak met Ullmo en liet hem beloven, om eigen leven en gezondheid te denken. Nu werd banneling nummer 2 de ijverige apostel van het Duivelseiland. Hij riep zijn medegevangenen bij zich en hield regelmatig godsdienstoefeningen. In 't begin wou men spotten, maar later ontwapende zijn heilige ernst allen lust om te lachen.

In 1923 kwam Ullmo naar Cayenne, nadat de pater zich voor hem had borg gesteld. Daar verkreeg hij door vlijt en schranderheid in korten tijd een vaste vertrouwenspositie bij een handelsfirma.

Of hij Frankrijk ooit zal weerzien, weet men niet. Zelf verzet hij zich met alle macht tegen allen ophef over zijn geval. Hij wil niet met Dreyfus vergeleken worden, want die was onschuldig. Hij echter was schuldig, en hij boette gaarne.

Nummer 3 is een oude man, wreed weggerukt uit zijn gezin en zijn werkring. Met grijze haren reeds kwam hij in de eerste maanden van den oorlog op het Duivelseiland. Hij was aangeklaagd van spionage, maar bewijzen kon men hem niets. Sauvage — zoo heette de man — betuigde steeds zijn onschuld. En werkelijk schijnt men in Frankrijk zijn zaak opnieuw onderzocht te hebben. Hij kwam plotseling vrij. Hij werd teruggebracht naar het vasteland, naar de havenstad St. Laurent du Maroni.

Hoe moet hij nu naar het vaderland terug? Op het verbanningsschip, dat hem gebracht heeft?

Neen, dat neemt niemand mee terug. Maar éénmaal vaart iedere veroordeelde op het doodenschip — slechts in één richting.

Maar Sauvage had geen geld, niets.... En toen werd er te St. Laurent een straatveger gevraagd. De grijsaard solliciteert, en op voorspraak van den commandant krijgt hij het postje, dat niet zoo moeilijk is, want de zwarte duivelsvogels helpen ijverig, om de straten te zuiveren.

Wat is er van Sauvage geworden? Misschien heeft hij zich sou voor sou uit den mond gespaard, om toch nog een tusschendecksplaats te kunnen koopen, en in Frankrijk te kunnen sterven. Misschien ook ligt zijn graf in het moerasgebied aan den rand der stad, allang door onkruid overwoekerd, vergeten.

Gruault, een lichtzinnig jongmensch, een „moederszoontje”, heeft nummer 4. Hij was nog geen twintig jaar, toen de moord te Serajewo die noodlottige atmosfeer schiep, waaruit zes weken later het groote onweer voortkwam. De jonge Gruault echter dacht aan geen politiek — in de café-chantants van Montmartre was 't veel prettiger. Maar dat leventje kostte een heele hand geld. Zijn mede-fuivers schenen een onuitputtelijke geldbron gevonden te hebben. Hij wou ook van den gouden regen profiteren, en hij werd ingewijd: men wilde de radio-berichten, die van den Eiffeltoren werden uitgezonden, opvangen en duur verkopen.

Maar eer de dolkoppen nog maar een draadje gelegd hadden, wist de politie alles. De anderen vluchtten, Gruault ging naar het Duivelseiland. Het onweer was nog niet losgebroken — anders had 't hem den hals gekost.

Op het Duivelseiland werd hij „verpleger”, en hij verschaftte zijn lotgenooten menig extra hapje. Hij was een goede kameraad, die Gruault, een ventje, waar geen kwaad in stak — een die graag praatte, graag sentimenteelt verzen voordroeg, en zeer ontwikkeld was en belezen.

In 1924 komt hij naar Cayenne, wordt klerk in 't hospitaal, krijgt dan volkomen gratie. In 1930 zag hij het vaderland terug, en aanstonds vond hij een positie, waarin hij ook zijn voormaligen lotgenooten nog van dienst kon zijn.

Poulot, balling nummer 5, komt uit de buurt van Troyes. Zijn misdaad was „verstandhouding met den vijand” — een uiterst rekbaar begrip, dat op iedere waschvrouw kan worden toegepast, die in den bezettingstijd voor Duitschers gewerkt heeft. Vóór het ongeluk hem trof was hij een eerlijke, gemoedelijke belasting-betaler, die vlijtig hengelen ging en er 'n goed leventje van nam. Hij had zijn schapjes al lang op 't droge, en zijn kinderen waren getrouwd.

De domme spionnenvrees in 't begin van den oorlog — een onberaden woord misschien, of een reisje, verbrak den draad van zijn rustig bestaan. Het gelukte hem niet, de aanklacht te weerleggen, want hij was stokdoof. De hooge krijgsraad moest zich schriftelijk met hem onderhouden.

Met zeldzame berusting aanvaardt Poulot zijn lot. Geen klacht kwam er ooit over zijn lippen. Hij heeft pech gehad — da's alles. Maar hij blijft de burgerman, die spaarde en gaarde, om later kalm te kunnen hengelen. Ook in het bagno ploetert en knibbelt hij — en hij kent maar twee vreugden: ten eerste: geld tellen en geld zenden, naar Troyes, waar zijn kinderen wonen; ten tweede: een slok wijn of een slok koffie drinken.... als hij die cadeau krijgt.

De gemoedelijke oude heer zag in 1926 zijn straf verminderd tot twee jaar gevangenisstraf; die zat hij te St. Laurent du Maroni uit, en 3 Februari 1928 werd hij vrij gelaten. Hij kon terugkeeren naar zijn spaarduitjes en zijn vischgerei.

Daar stond hij voor de gevangenis, een man van vijfenzestig, die niets meer hooren en niet goed meer zien kon. Maar de haven, het schip dat naar Frankrijk gaat, zal hij wel vinden!

Had hij dan reisgeld?

Natuurlijk had hij geld — veel geld — in Troyes, op het filiaal van de Fransche Bank. Maar daar wil hij niet aankomen. Hij werkt liever, tot hij 't noodige sommetje bij elkaar heeft.

De kinderen, in Troyes, wisten heel goed, dat hun oude vader vrij was — dat ze hem maar reisgeld hoefden te sturen, om hem weer bij zich te hebben — maar misschien schamen zij zich over hem. Cayenne, Duivelseiland — dat zijn woorden, die men in een nette familie niet noemt!

Poulot bleef. Hij werd boekhouder in een houthandel, en hij verdiende er met eigen zaakjes nog aardig wat bij — maar hij kwam niemendal vooruit, want weer stuurde hij, iedere maand, alles naar Frankrijk.

Poulot zal onder den rook der strafkolonie sterven, omdat zijn kleinburgerlijkheid hem geen fut liet, om zich op te wringen.

De bekende journalist Londres, die Mei 1932 op de Roode Zee is omgekomen, heeft in 1924 Guyana bezocht, en het lot der ballingen van het

Duivelseiland beschreven. Zijn artikelen hebben groot opzien gebaard — en dat niet enkel in Frankrijk — en de regeering te Parijs zat er danig mee in. Toen heeft de „Journal”, met medewerking der regeering, de reporters Roubaud en Lefèvre uitgezonden, om de strafkolonie te bezoeken, en er over te schrijven — in voor de regeering gunstigen zin. Men was bang geworden voor de waarheid. De twee journalisten schreven een lang artikel over een nacht, dien zij heimelijk in 't huis nummer 7, op 't Duivelseiland, hadden doorgebracht. In huis nummer 7 echter woonde toentertijd Poulot, en deze heeft verklaard, dat hij nooit bezoekers gezien heeft! Ook bij de andere ballingen zijn de twee reporters nooit geweest.

Nummer 6 op het Duivelseiland is de drukke, praatgrage Bellon. Die had een keurig kapperszaakje te Genève — maar het meeste geld verdiende hij als agent van den Franschen geheimen dienst. Zoo'n kapper, die een internationale klandizie uit de hotels heeft, ziet veel en hoort veel en merkt veel op! Bellon bijvoorbeeld hield een paar Duitsche heeren in 't oog, die nu en dan bezoek van Franschen ontvingen; bezoek van Franschen — midden onder den oorlog!

Bellon berichtte trouw, wat hij waarnam, en stond uitstekend aangeschreven in Parijs; maar toen kwam zijn noodlot — in de gedaante van den agent Michel. Deze collega van Bellon verboemde veel geld — en als hij vastzat, kwam hij bij Bellon leenen. Die hielp herhaaldelijk, maar hij kreeg nooit een sou terug, en weigerde eindelijk verdere credieten.

Michel smeekte en bedelde en dreigde — maar Bellon liet zich niet vermurwen. Toen hij echter, eenige dagen later, bij den kapitein van den berich- tendienst kwam, werd hem toegeschreeuwd:

„Zoo, meneer Bellon, nu is 't uit met uw dubbele spel. U hebt tegelijk voor ons én voor de tegenpartij gewerkt....”

Alleen gebrek aan afdoend bewijs behoeft Bellon voor de twaalf geweelopen. Hij kwam op het Duivelseiland. Daar zat hij met hout en schildpad te knutselen, tot hem ter oore kwam, dat Michel wegens bedrog gearresteerd was. De balling schreef aan zijn afgevaardigde, en deze wist herziening van het proces door te drijven. Michel werd in 't nauw gedreven, en bekende, dat hij Bellon valsch beschuldigd had, uit wraak, omdat die hem geen geld meer wilde leenen.

Bellon werd aanstonds in vrijheid gesteld, en als schadeloosstelling kreeg hij vijfduizend franken — helaas papier.

Meneer Papelier, die nummer 7 draagt, was notarisklerk in Lotharingen. Tevens dreef hij met zijn vrouw een kleinen fruithandel, waarvoor hij nog al eens naar Metz moest, om in te koopen. Een Franschman zoo vaak naar Metz — zoo kort voor den oorlog? Dat vond men verdacht. In de eerste oorlogsdagen werd het echtpaar gearresteerd en voor een krijgsraad gebracht. Bewijsmateriaal was er weinig, maar de rechter had haast.

„Echtpaar Papelier levenslang verbannen wegens verstandhouding met den vijand. Volgende zaak!”

De man ging naar het Duivelseiland, de vrouw naar Rennes, waar zij de blonde Germaine Leroux trof.

Na den oorlog merkte men, dat het vonnis, in de eerste oorlogsgeestdrift uitgesproken, onbillijk was: beide echtgenooten werden in vrijheid gesteld.

Het geval van nummer 8, den taalleeraar Gillet, is niet duidelijk. Hij kwam uit midden-Frankrijk, maar woonde te Bazel. Zijn zoon diende in het Fransche leger. Toen Gillet hem eens ging bezoeken, werd hij gearresteerd, wegens „verstandhouding met den vijand”, en naar 't Duivelseiland gezonden. Op zekeren dag kreeg hij te hooren, dat zijn zoon, die ijverig werkte voor de begenadiging van zijn vader, gestorven was. Kort daarop stierf ook hij, doodsoorzaak niet vast te stellen. Hij werd begraven op het kerkhofje naast het Duivelsbosch.

Nummer 9 heet Sacré. Hij was sergeant in het Fransche leger. Kort voor den oorlog had hij geschreven op een advertentie, waarin bijverdienste werd aangeboden aan ijverige, discrete personen. Ten antwoord kreeg hij een vragenlijst, die hem zoo vreemd leek, dat hij er zijn meerderen mee in kennis stelde.

HET TWEEDE LEVEN

VAN EEN
EVERLASTING
PULLOVER
KOST

13 CENT

De prachtige pullover, die U uit de heerlijk-soepele Everlasting breide, heeft precies nog één leven voor den boeg, als een andere pullover niet meer om aan te zien is. Everlasting kost iets meer dan andere breikatoen. Het scheelt 13 cent op een pullover. Met die 13 cent betaalt U het tweede leven van Uw pullover.

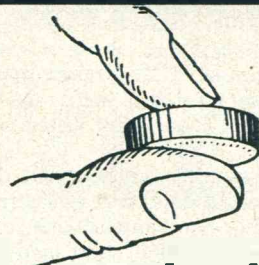
PER KNOT VAN 100 GRAM 34 CT.

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

Blijf Gezond

het heele jaar

vrij van keelpijn
vrij van influenza
vrij van infectie-
ziekten

FORMAMINT

De Keelontsmettende tabletten.

Verkrijgbaar in alle Apoth. en Drog. à Fl. 1.- per flesch

WINTER IN ZWITSERLAND

AROSA Sporthotel „Hof Arosa“

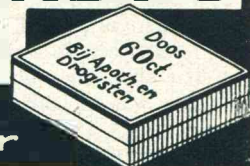
1800 Mtr.
boven zee

Het comfortabele Home voor den sportgast.
Centrale ligging. Stroomend water in alle
kamers. Volledige pensionprijs Zw. Fr. 12.50

MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker

Strompelde met een stok rond

Slachtoffer van reumatiek....
Nu weer flink en lenig!

Indien er iemand is, die aan reumatiek lijdt, zooals deze vrouw deed, zou hij er goed aan doen, haar ervaringen eens te lezen.

„De laatste 20 jaar ben ik een slachtoffer van reumatiek geweest,” schrijft zij. „Zes jaar geleden kreeg ik reumatische koorts, die mij totaal verzwakte. Ik kon me niet meer voortbewegen zonder stokken of iets anders om me te helpen. Toen besloot ik Kruschen Salts eens te probeeren. Nu neem ik vier jaar Kruschen Salts en ik kan me steeds gemakkelijk bewegen. Inderdaad, ik wil Kruschen niet meer missen en ik raad het iedereen aan, die ik ontmoet. U kunt van dezen brief desgewenscht gebruik maken, want ik vind, dat anderen hierdoor hetzelfde mooie resultaat zouden kunnen bereiken als ik heb gehad.”

Mevr. S.”

Rheumatische toestand is het gevolg van een overdaad van urinezuur in het lichaam. Eenige ingrediënten nu van Kruschen Salts zorgen, dat dit urinezuur zacht

maar volkomen uit het lichaam verwijderd wordt. Andere zouten in Kruschen verhinderen, dat het voedsel in de ingewanden kan gaan gisten en voorkomen daarbij niet alleen verdere ophooping van het gevaarlijke urinezuur, maar ook van afvalstoffen, die de gezondheid ondermijnen.

Daarom zal „de dagelijkse dosis” Kruschen niet alleen reumatische pijnen verdrijven en verder voorkomen, doch het zal Uw geheele organisme verfrischen en vernieuwen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.o.g. en f.1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerenracht 209, Amsterdam-C.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

SLUIT U AAN BIJ DEN M. O. B.

(BOND VAN MONDORGEL- EN HARMONIKACLUBS)

Maandblad met Muziekbijlage gratis

CURSUS, HANDLEIDING, INLICHTINGEN en ADVIEZEN

Het lidmaatschap legt geen verplichtingen op, doch brengt vele voordeelen. Minstens 30% bespaart U alleen al door het gebruikmaken van de Inkoop-centrale van den Bond. Aansluitingskosten 10 ct. p. lid.

Contributie 1 cent per lid per week.

Secretaris: S. SMEELE, KRUISSTRAAT 33, HAARLEM

Altijd een mooie en zachte huid

Ik heb ondervonden dat het goed is om een of twee maal per week des avonds het ge-laat een paar minuten met Purol te masseeren, waarna ik de gewoonte heb de niet in de huid gedrongen Purol met een zacht doekje af te vegen. Deze eenvoudige be-handeling geeft op den duur aan de huid een bijzonder zachte en mooie teint.

De geheime dienst ging de zaak na en ontdekte, dat 't een poging van een vreemde mogendheid was, om agenten te vangen.

Later werden de papieren gevonden van den man, die de advertentie geplaatst had, en daaruit bleek, dat die toch nog aan Sacré had geschreven. Hieruit werd het vermoeden geput, dat de sergeant zich toch had laten omkopen — en al betuigde die nog zoo zijn onschuld, hij werd niet geloofd. Hij is nu vijftig jaar oud, en leeft al achttien jaar in ballingschap.

Nummer 10 is Wiard, een forsche kerel uit Kamerijk, die liever met spionage en aanbrengrij zijn geld verdiende, dan met werken.... nummer 11 zijn vriend en medewerker Richard, Bretagner; een echte zwakkeling. Die twee mogen blij zijn, dat ze niet gefusilleerd zijn.

Christelle, die nummer 12 heeft, is een man met een sterk lichaam en een zwakke geest; een gewezen smokkelaar van de Fransch-Belgische grens, die niet alleen tabak en speelkaarten overbracht, maar ook berichten. Hij zit heele dagen op een rots uit te kijken over den oceaan. Hij spreekt met niemand en geeft nooit antwoord. Langzaam vervallen zijn krachten, maar Wiard weet hem wakker te krijgen — hij laat hem houtsnijwerkjes maken, die goed verkocht worden. Natuurlijk strijkt Wiard een flink deel van de opbrengst op.

Nummer 14, Lallemand, was marskramer, en ging ook dikwijls bij Metz de grens over. Bij de groote spionnenjacht in 't begin van den oorlog is ook hij gegrepen, en ondanks 't geringe bewijs veroordeeld. Hij is de geduldige van het eiland, die in zijn tuintje de mooiste vruchten kweekt.

Ook nummer 14, Delforge, is een stil en bescheiden mensch. Hij is hier wegens aanbrengrij in den tijd der Duitsche bezetting in Noord-Frankrijk. Zijn eenige bezigheid en zijn eenig vermaak is de visscherij. Met eigengemaakt vischtuig haalt hij de zwaarste kerels uit de zee.

In den vroegen ochtend van 16 Juli 1926 maakte hij een mooie vangst. Tegen tien uur ging hij naar de kust, om frisch zeewater voor zijn visschen te halen. Terwijl hij zich bukt, en den emmer vullen wil, rukt een plotselinge strooming den emmer mee — hij houdt vast en wordt meegesleurd. Hij probeert zwemmend den oever te bereiken, maar de haaien zijn vlugger....

Grevillot, nummer 15, is ergens in 't Oosten van Frankrijk commissaris van politie geweest — aangeklaagd van spionage — veroordeeld. Hij spreekt dikwijls met Schwartz, en spreekt dan allerlei dolle fantasieën uit.... Hij wil heele blokken huizen bouwen, als hij weer vrij is.... en hij weet in de zeeëngte, tusschen het Duivelseiland en Royal, schepen met goud te liggen, Spaansche schepen, die er vroeger gezonken zijn.... het kost Schwartz moeite, hem aan land te houden, want telkens wil hij duiken. Een paar weken later sterft Grevillot aan hersenkramp, en in een eenvoudige eiken doodkist wordt hij op het kerkhof neergelaten in een steenachtig gat.

Soufi-Abdel-Kader heeft nummer 16. Hoewel de Berberstam, waarvan zijn vader hoofd was, tot Franschen dienst werd geprest, kon Soufi de bekoring niet weerstaan, om strooptochten te ondernemen ten nadeele der Franschen. Die kregen hem beet, en lieten hem alleen om politieke redenen het leven.... maar dan het leven op dit eiland, waar hij zijn uitgestrekte vlakten, zijn blanke hengsten en de droefgeestige maannachten pijnlijk mist. De grootste smaad is hem het samenwonen met de blanke honden — een smaad, dien hij van plan is uit te wisschen met bloed, later, als hij terug is in het land zijner vaderen. Alleen Schwartz vindt genade in zijn minachtende oogen.

Hij is een echte zakenman; het vleesch, dat hem verstrekt wordt, mag hij als Mohammedaan niet eten, en den wijn niet drinken — hij verkoopt die. Wat hij grijpen en vangen kan, spaart hij op — en als hij in 1925 naar Cayenne mag, bezit hij vijfduizend francs. Daarmee opent hij een cafeetje, en hij toont groote goedheid voor armere geloofsgenooten. Hij leeft strikt volgens zijn geloof — het zwarte haar, waaraan de profeet hem ten hemel zal moeten trekken, heeft steeds de voorgeschreven lengte — en driemaal per dag legt hij zijn tapijtje op den grond van Guyana, en buigt hij zich naar het oosten, en zijn lippen murmelen de heilige spreuk: „Allah is Allah, en Mohammed is zijn profeet!”

De nummers 17 en 18 zijn Turken uit Damascus, Hamid en Ibrahim, die aan Duitsche zijde gevochten hebben. Zij spreken zeer weinig, maar Schwartz, die wat Arabisch kent, wint hun vertrouwen. Na het verdrag van Angora zijn zij in vrijheid gesteld.

Dan komt „de dokter”, nummer 19 — de geheimzinnige Victorica. Hij leest — vrienden in Spanje sturen hem boeken en kranten. Wie hij eigenlijk is, weet niemand. Hij noemt zichzelf kort en bondig Victorica — en verder laat hij niets uit. Poging tot spionage was zijn misdaad. De man met het ijzeren masker.... wie weet hoe 'n aanzienlijk persoon.... in ieder geval een gentleman van top tot teen, altijd rustig, altijd voornaam. Men heeft respect voor zijn geheim — misschien is men er bang voor....

Nummer 20: de Spanjaard Gaspar, die portretten van Fransche spionnen aan de Duitsche tegen-spionage geleverd heeft. Nummer 21: de Zwitser Padey, slachtoffer van een dwaze spionage-historie. Nummer 22: Chareyron, een jonge Franschman, die bij Verdun gevlucht is uit de vuurlinie, omdat hij het eeuwige rollen van het trommelvuur, het stotteren der machine-geweren en de razende stormaanvallen op grauwe ochtenden niet meer verdragen kon. Hij is in Zwitserland terecht gekomen, en daar de spionage in handen gevallen. Nummer 23: de lange magere Audouin, die opgaat in Indianen-verhalen.... of een groot kind, dat zich uit zucht naar avontuur tot spion-

nage liet verleiden, of een slimme rakker, die zich maar onnoozel houdt.... dat kunnen de schranderste officieren en de beste psychiaters niet uitmaken. Nummer 24 is de Zwitser Bucher, die tijdens den oorlog levensmiddelen in Frankrijk kocht, en in Duitschland verkocht, en bij gelegenheid ook handel dreef in berichten. Nummer 25 is Schwartz.

Een eigenaardig mensch, een middending tusschen een landman en een anarchist, is Verin, nummer 26. Verin was tweemaal veroordeeld: tot dwangarbeid wegens inbraak, en tot verbanning wegens verstandhouding met den vijand. Deze zoon uit een oude, zuinige boerenfamilie had van de jeugd af den fiscus als een der grootste vijanden der menschheid leeren beschouwen. De fiscus haalt den armen burger zijn laatste frankjes uit den zak — dus heeft de arme burger het recht, dat geld terug te nemen, zoo redeneert zijn eenvoudige geest; wie den fiscus bestelt, en het geld weer onder de menschen brengt, doet goed....

Hij liet zijn theorie volgen door de daad. Op een nacht klauterde hij door een raam een belastingkantoor binnen, en brak kasten en laden open, in de hoop, er miljoenen te vinden. Hij vond echter niets dan papieren, die hij niet lezen kon, en reeds den volgende dag greep de politie hem, zoo onhandig was hij te werk gegaan.

De verdediger pleitte ontoerekenbaarheid, en bewees, dat Verin onder den oorlog, als soldaat, al zoo vreemd was geweest. Er werden getuigen gehoord en tot de groote en pijnlijke verbazing van den verdediger kwam aan 't licht, dat Verin zich herhaaldelijk aan kleine, listige verraderijtjes had schuldig gemaakt. Daarvoor ging hij toen naar het Duivelseiland. Maar hij trekt zich van zijn lot niets aan. Onbezorgd leeft hij van den eenen dag in den anderen.

Nummer 27 is Lefèvre, een vinnig verradertje, die zich hier tot een model-tuinman ontpopt. De Zwitser Meyer, nummer 28, is een dolle fantaseer, die 't steeds over een groote pauselijke vloot heeft, en over een onderzeeërs-basis onder het Vaticaan, maar over zichzelf en over zijn verleden vertelt hij niets. De Franschman Vagnon daarentegen, die 't nummer 29 draagt, is nuchter en zakelijk, en bekent kalm: „Ja, ik ben weggelopen van 't front — ik ben deserteur — en spion óók!”

De volgende twee — nummers 30 en 31 — zijn Annamietische patriotten. De eene, die tamelijk goed Fransch spreekt, heet Lei-Van-Cham, zijn landgenoot heet Phan-Van-Chau. De twee Aziaten zijn gewoonlijk met de Turken samen, en als er een vijfde bij is, is het Schwartz. Onbewimpeld spreken de twee Annamieten hun haat tegen Frankrijk uit, als zij weten, dat er geen spion luistert.

„Wij zijn een zeer ontwikkeld volk, wij Annamieten. 't Is waar — onze boeren in de moerasstrecken leven nog heel primitief, in 't donkerste bijgeloof, maar de Annamieten in de steden zijn niet minder beschaafd dan de Europeanen. In ieder geval is onze cultuur ouder dan de Europeesche. Heel wat Annamieten hebben op Europeesche universiteiten gestudeerd en den doctors-titel gehaald. Maar zoo'n doctor heeft in zijn vaderland nog minder rechten, dan in Frankrijk een analphabeet.

De Annamiet moet Franschman zijn, met de plichten van een Franschman, maar zonder de rechten. Een domme Fransche boer, die niet lezen of schrijven kan, mag stemmen; maar een Annamiet niet, al is hij een geleerde.

Daar heb je nu het recht van zelfbestemming der volkeren, waar ze 't in Versailles zoo druk over hadden!

Wat is Annam? Een Fransche kolonie, die wel een afgevaardigde heeft, maar toch een onderdrukte kolonie, waar de Fransche gouverneur eigenlijk onbeperkt heer en meester is, door den steun van militaire macht.

Maar ééns zal ons land ontwaken, en dat ontwaken zal voor Frankrijk zeer bitter zijn.”

Lei-Van-Cham en Phan-Van-Chau zijn hierheen gebracht wegens poging, om landgenooten uit de gevangenissen van Saigon te verlossen. Het is meer dan twijfelachtig, of zij hun verre vaderland nog ooit zullen weerzien. Zij rekenen niet eens meer op die mogelijkheid, en hopen alleen, dat hun vaderland eens groot zal zijn en vrij van het Fransche juk. Dan zal hun offer niet vruchteloos zijn geweest.

Cheikou, een kolossale neger uit den Senegal, heeft nummer 32. Cheikou is zoo belezen en ervaren in den Koran, dat de twee Turken en Soufi hem den eernaam „Mu'allim” gegeven hebben — dat wil zeggen „de Wetende”.

Hij beheerscht de Arabische taal volkomen en spreekt alle dialecten van den Soedan. Na den wereldoorlog trok Cheikou den Soedan door, van den eenen stam naar den anderen, om den heiligen oorlog tegen Frankrijk te prediken. Er werd een hooge prijs op zijn hoofd gesteld, en al spoedig had men hem. De Soedan zal vele soldaten blijven leveren voor het Fransche koloniale leger, en Cheikou, de wijze Maraboe, zal verwijnen op het verre Duivelseiland.

Te zamen met Soufi-Abdel-Kader heeft hij een tuintje aangelegd, en hij tracht te vergeten. Maar hoe kan hij dat, als het gebedsuur hem driemaal per dag dwingt, zijn gelaat en zijn gedachten naar Mekka te keeren!

Delhaie, nummer 33, kan op het Duivelseiland slechts zeer lichten arbeid verrichten; een zware verwonding aan de borstkas heeft hem invalide gemaakt. Hij is hier wegens „verstandhouding met den vijand”.

Een banneling die zich als metgezel een afzichtelijke pad heeft uitverkozen.

ECHTE WIN

WHITE WINTER

Vrouwenleven

GARNEER UW KLEEDING MET BLOEMEN

Bloem-garneering is nieuw voor avondkleding, zoowel als voor de nieuwe zomer-modellen, en het maakt meer dan ooit vrouwelijk op de japon met strookjes, volants en kanten.

No. 1 laat u een hoedje zien met bijpassende shawl, gemaakt van witte crêpe zijde met witte of rose bloemen gegarneerd; de shawl is in het midden tot een smalle band gemaakt door fijne ingestikte plooiën. We maken haar van dubbele zijde. De band voor den hoed wordt op dezelfde manier gemaakt, terwijl de bol den vorm krijgt, door de uitsnijdingen samen te voegen, en naar binnen met een smal naadje af te naaien; de bol is van wit zeemleer, de rand is evenals de shawl van crêpe zijde, de bloemen voor de shawl maakt u om een gazon band, welke om de einden geschoven kan worden; het dopje krijgt eenzelfde garnering.

Daarnaast zien we een korte schoudercape voor avondtracht, gemaakt van zwart of wit velours chiffon of velt, met witte bloemen gegarneerd. Het model der cape is cirkelvormig met een cirkelvormige halsuitsnijing, terwijl de sluiting

puntig is uitgesneden. Daaronder vervolgens drie schouderstrookjes boven elkaar aan eenzelfde band, welke gegarneerd is met bloemen.

Geheel onderaan 'n schouderkapje, afgezet met bloemen; deze strookjes kunnen gezet worden op een japon van verleden jaar, en deze is weer modern. De bloemen kunt u per toefje kopen.

EENIGE VOORBEELDEN

In het moderne huis, vaak zeer beperkt van afmetingen, moet men wel zeer doordacht te werk gaan met het meubeleeren, wanneer men tenminste wenscht, dat de kamers bewoonbaar zullen zijn. Langzamerhand is het de gewoonte geworden, om alles pasklaar te maken voor het moderne huis. De uitrusting, hetzij verplaatsbaar, hetzij ingebouwd, is naar maat gemaakt.

Alles is speciaal geconstrueerd en het past precies en is geschikt voor de ruimte, die het zal innemen.

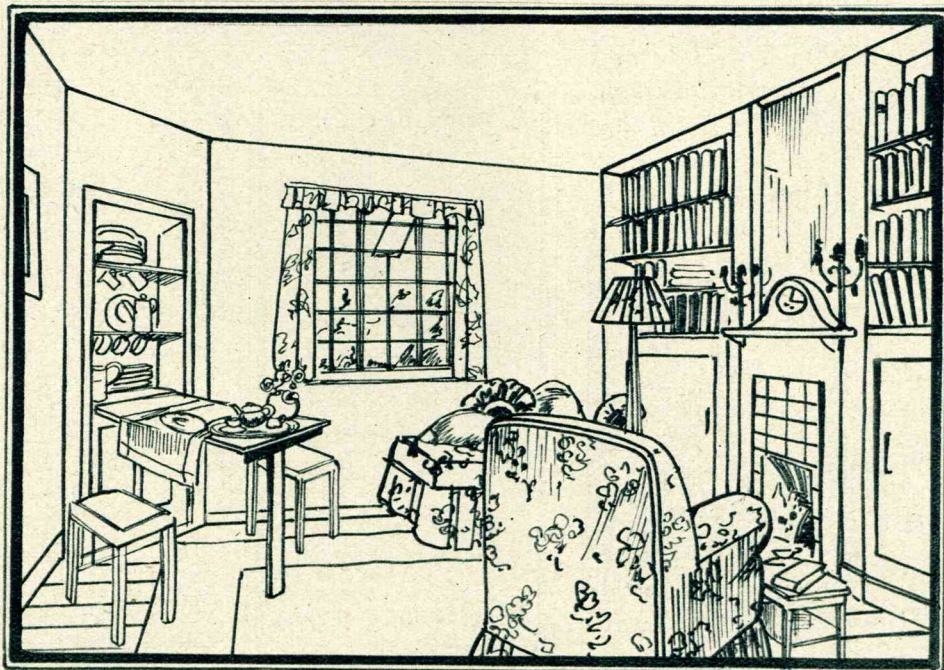
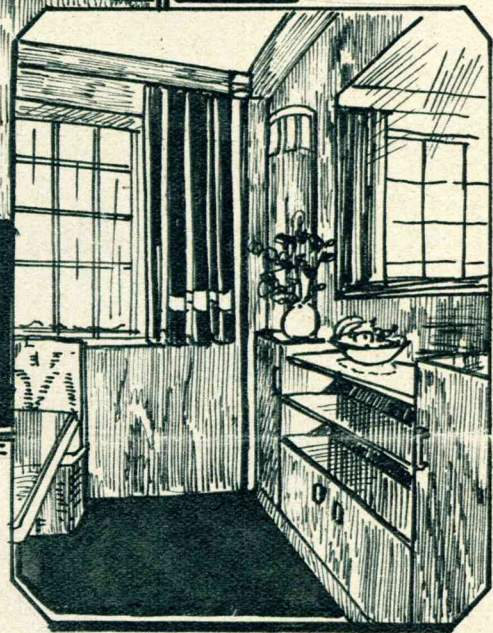
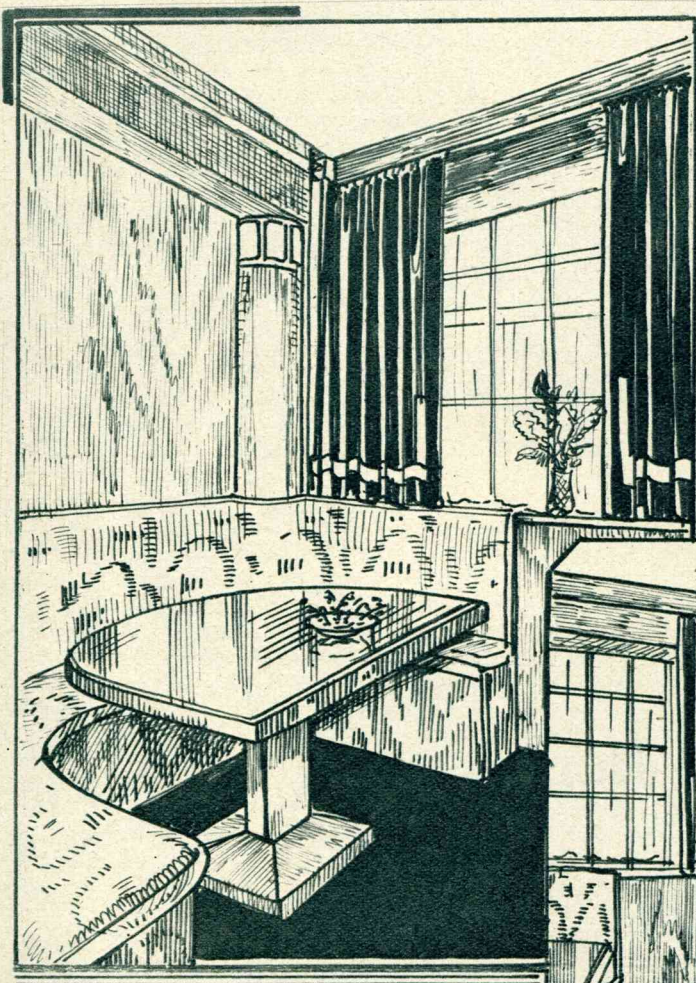
Verschillende flatwoningen geven een voorbeeld; het meubelwerk past als een kostuum naar maat. De eetkamer op onze tekening, 3—2½ M., is zeer klein inderdaad. Hoe men in zulk een kleine kamer

zitplaatsen voor 5 of 6 personen kan hebben, toont u het voorbeeld. Dit is alleen mogelijk met ingebouwde meubels.

Er is 'n vaste zitplaats aan één kant van de kamer, half cirkel- of hoefijzervormig; het opdienen geschiedt van den voorkant. Langs den tegenover gestelden muur is 'n ingebouwd buffet met een spiegel er boven.

Het buffet is zeer praktisch met vier kasten en een rij planken, met glas belegd voor praktisch gebruik.

De verlichting is ook

belangwekkend en ongewoon. In ieder van de vier hoeken der kamer is 'n holle kwartkolom, welke de draden verbergt, en van boven, in plaats van een kop, zijn paneelen van melkglas aangebracht, welke de kamer met een perfecte regelmaat verlichten, zonder schaduwen. Het vertrek lijkt grooter, doordat alle hoeken en wanden verlicht zijn, hetgeen niet het geval is met één licht uit het midden.

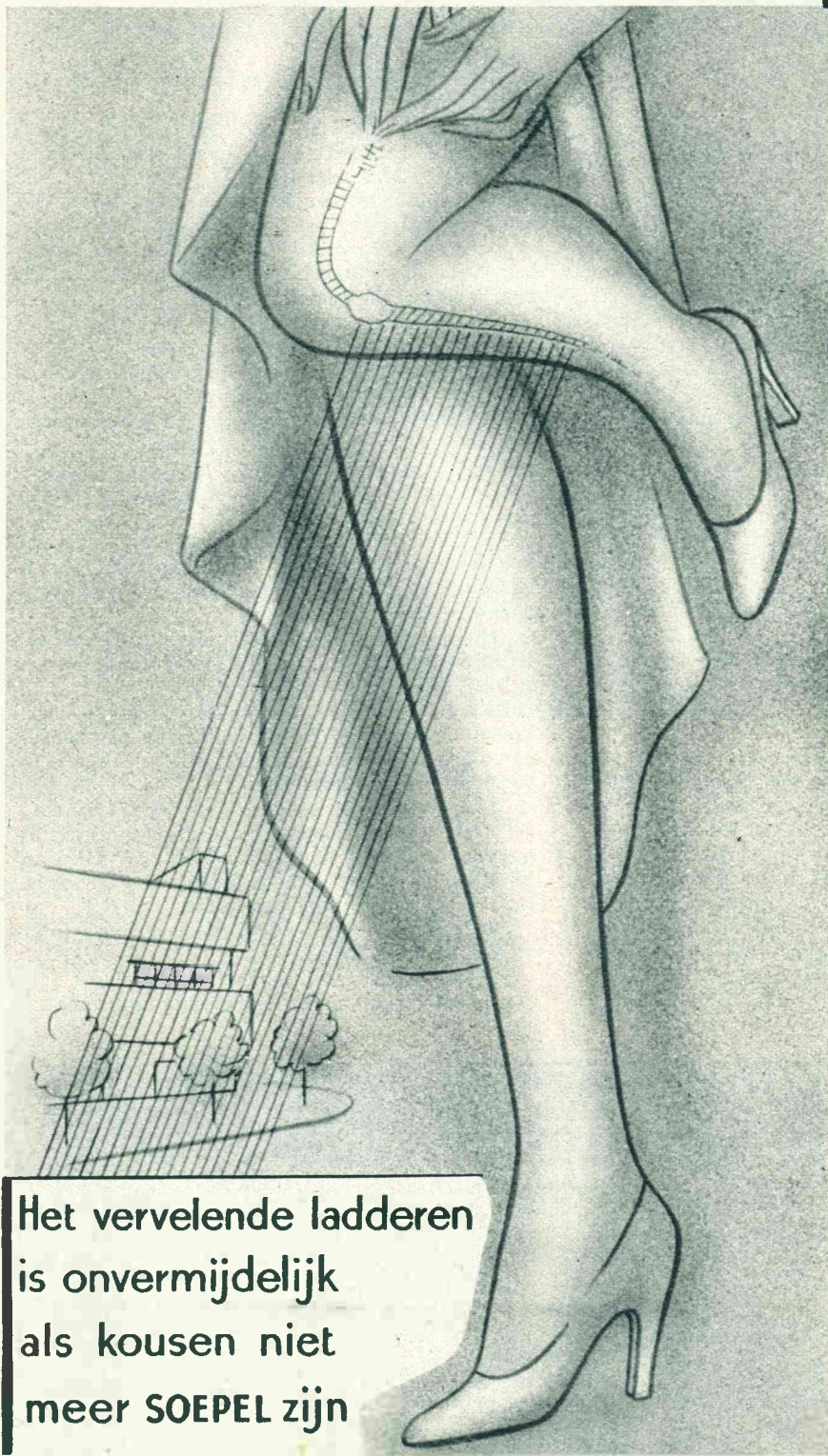
Onder nog een voorbeeld van een kamer, tegelijk eet- en zitkamer.

De voorkant van de hoekkast, waarin verschillende benodigdheden keurig zijn gerangschikt, is neerklapbaar en kan als tafel dienst doen. De inbouwsels naast den schoorsteen zijn van boven voor boekenplanken benut, onder zijn ondiepe kasten.

Het geheel is een geschikte oplossing voor een kleine kamer.

D. D. L.

" DAT DIT JUIST NU
MOEST GEBEUREN...!"

Het vervelende ladderen
is onvermijdelijk
als kousen niet
meer SOEPEL zijn

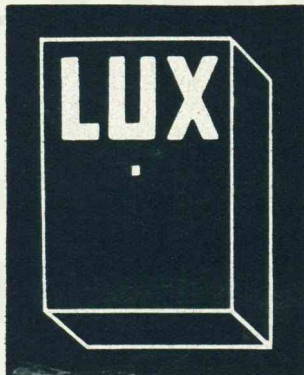
Verkeerd wasschen bederft meer kousen, dan het dragen ooit
doen kan. Want wrijven met harde zeepen en wasschen met
scherpe waschpoeders doet de soepelheid snel verloren gaan,
waardoor de zijden draden niet meer tegen uitrekken bestand zijn.

Behoud deze soepelheid door Uw kousen uitsluitend in Lux te
wasschen. Lux wordt speciaal vervaardigd om kousen elastisch
te houden en de kleur te behouden, zoodat
ze veel langer meegaan en mooi blijven.

Twee minuten op en neerhalen in het
zachte Lux sop is voldoende. Doe dit
telkens, wanneer U ze heeft gedragen,
want dit is het behoud van Uw kousen.
Gebruik Lux voor alles wat U zelf wascht -
al wat veilig is in water is veilig in Lux.

LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ N.V., VLAARDINGEN

LX30-07M

Overwin
**Prikkelbaarheid
Slapeloosheid
Algemeene
Zwakte**

Herwin
**Gezondheid en
Nieuwe Kracht**

NEGEN VAN DE TIEN LIJDEN
in deze tijden aan overprikke-
ling van het zenuwgestel in den
een of anderen vorm, zooals
prikkelbaarheid, vermoeidheid
maag- en darmstoornissen enz.

Het Zenuwsterkend Voedsel

*„Er is een overvloed van
bewijsmateriaal voor de
waarde van Sanatogen”,
als versterkend voedsel en
in het bijzonder in gevallen
van zwakte”.*

schreef het bekende Engelsche
Medische Tijdschrift "The Lancet".

Sanatogen zal in al zulke gevallen
uitkomst brengen want iedere teug
Sanatogen voegt extra kracht toe
aan lichaam en zenuwen. Sanatogen
immers sterkt en voedt de cellen van
het lichaam en bouwt deze op tot
een blijvend krachtig lichaamsgestel.
Sanatogen maakt U weer keragezond

Reeds na korten tijd Sanatogen-gebruik
zult gij U niet alleen beter voelen - let
eens op hoe Uw vermoeidheid verdwijnt
- maar gij zult er ook beter uitzien. En
de kosten - ongeveer 15 ct. per dag -
zijn onbeduidend, wanneer gij U daardoor
weer heerlijk gezond en krachtig voelt.

Ganogheden naar Uw Apotheek of Drogist.
Hij verkoopt Sanatogen vanaf fl. 1.- per bus.

Doelmatigepublicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

SCHRIFT. OPLEIDING

BOUWKUNDIGE

Betonbouw	Machinist
Wegenbouw	Chauff. mont.
Waterbouw	Timmerman
Scheepsbouw	Meubelm.
Werktuigk.	Meetselaar
Gastechniek	Loodgieter
Electr. techn.	Schilder
Radio-techn.	Wagenm.
Koeltechniek	Etaleur
Verw. install.	Analist

Studeert op uw gemak onder onze
individuele leiding! Gratis prospectus en
inlichtingen door

ITMO - HILVERSUM12

... bent U nog altijd de
RHEUMATISCHE
weerprofeet?

de prijzen zijn NU:
Fl. 1.- Fl. 2.-
per flacon van 40 pillen per flacon van 100 pillen

**De WITT'S
PILLEN**

Wees niet langer de weer-
profeet thuis, wien elke ver-
andering doorinwendigsteken
wordt aangekondigd! Iedere
pijnscheut is een S.O.S. van
Uw lichaam aan Uw herse-
nen. Uw lichaam vraagt om
een verweermiddel tegen het
vergiftige urinezuur. Uw
lichaam vraagt om De WITT's
pillen, die dat vergift uitdrij-
ven. Snel. Onverbiddeijk. Stel
de gezondheid, die U van-
daag kunt hebben niet uit tot
morgen. Neem De WITT's
pillen in plaats van spit, jicht,
gewrichtspijn, ischias en alle
rheumatische pijnen. De eerste
dosis kost U niets. U hoeft
alleen onderstaand bonnetje
op te zenden: 7

BON E. C. DE WITT & Co. Ltd.
(Afd. 16) Prinsengr. 983, A'dam
Zendt mij gratis en franco een
monster De WITT's pillen.
NAAM
ADRES

Myra en de twee Baronnen

door

K. R. G. BROWNE

Sir Michael Shenstone deponeerde zijn koffer aan 't station en ging te voet naar Mountstreet. Hij dacht er niet aan, een taxi te nemen, want hij was 'n eenvoudig mensch en hij was nog niet lang baron.

Toen zijn oom uit het leven scheidde, liet hij Michael zijn titel na en een half miljoen en twee kasteelen en een huis in de Mountstreet en een kostbare verzameling miniaturen en een zwijgzamen bediende van middelbaren leeftijd, die den onverwachten naam Wederbruid droeg. Mike was toenertijd de wereld aan 't bekijken en vertoefde op een boerderij in de Wild West. Hij kocht een boord en ging terug naar zijn geboorteland. Daar vernam hij, welke plichten zijn nieuwe positie hem oplegde, en hij griezelde, en nam de eerstvolgende boot naar New York terug. De bewonderenswaardige Wederbruid paste in Mountstreet op.

Maar nu, veertien dagen later, kwam hij terug, want midden op zee had hij een telegram gekregen van zijn zaakwaarnemers, dat er een uiterst belangrijke zaak over 't hoofd was gezien. En hij liep naar Mountstreet in een allesbehalve rooskleurige stemming.

Hij kwam aan zijn huis, en keek er naar op — en toen ging de ergernis over zijn zaakwaarnemers onder in verbazing want het heele huis was schitterend verlicht.

Voor zichzelf alleen zou Wederbruid die illuminatie wel niet aangelegd hebben. Mike grinnikte. Hij had den bediende niet van zijn terugkomst verwittigd — waarschijnlijk had Wederbruid, in de meening dat een halve Oceaan zich uitstreckte tusschen hem en zijn meester, een fuif georganiseerd; een bal voor huisknechts en binnenmeisjes, of zoo. Als dat zoo was, stond den heer Wederbruid eenige schrik te wachten!

Hij ging de stoep op en tastte naar zijn sleutel, en onderwijl hoorde hij een meisjesstem. Het was een zeer lieve stem, al klonk ze door een dikke laag hout heen. 't Leek heelemaal geen stem voor een kennisje van den heer Wederbruid.

„Ik ga even gauw dien brief posten, vader!” riep de stem. Tegelijk ging de deur open en Mike staarde met groote oogen.

Een meisje had hij verwacht — maar niet zó'n meisje; zoo'n slank blondje met grijze oogen en elegante kleeren. Het wonder had een paar brieven in de hand, en schrok toen zij Mike zoo opeens voor zich zag staan.

„O!” zei ze. „Wou u iemand spreken?”

Mike dacht in een vaartje na, terwijl hij naar het meisje keek en langs het meisje de hal in. Hij zag koffers staan — teekenen van een langdurig verblijf. Hij zag geen spoor van Wederbruid. Maar wel zag hij: avontuur. Hij wou weten, wat er gaande was, maar hij wou er op de prettigste manier achter komen.

„Is sir Michael Shenstone thuis?” vroeg hij.

Wát hij ook verwachtte, niet het antwoord, dat hij kreeg:

„Op 't oogenblik niet, maar hij kan ieder oogenblik komen. Kan ik de boodschap misschien aannemen?”

Mike besteedde verscheidene seconden aan snel nadenken. Hem zelf kon het meisje niet bedoelen, want niemand wist dat hij in Londen was. Er zat hier een raadsel. Hij moest het oplossen.

„Ik wou sir Michael graag zelf spreken,” zei hij. „Interviewen.”

„O juist — voor de krant! Als u even wilt wachten — sir Michael komt beslist vanavond, want hij gaat morgen naar 't buitenland en hij moet nog iets halen.”

Op dat moment kwam er een klein mannelijk persoon aan door de gang, met een haarlozen schedel, een gerekten baard, een hoornen bril en een geërgerd gezicht.

„Wat is er, Myra? Wie is dat?” zei die heer een beetje vinnig.

„Meneer komt van een krant om sir Michael te interviewen, vader,” sprak zij, die luisterde naar den naam Myra. „Ik heb gevraagd, of hij even wou wachten.”

„Goed,” zei het kale heertje, „als je de post maar niet mist. Komt u binnen, meneer.”

De dochter vertrok en Michael ging binnen en werd naar de huiskamer geleid.

„Gaat u zitten, meneer...” zei de man met den geitenbaard.

„James,” zei Mike. De ander boog even.

„Gaat u zitten, meneer James. Mijn naam is Fotherick. Dus u wou sir Michael spreken? Dan bent u precies op tijd. Hij gaat morgen weg.”

„Dat heb ik van uw dochter gehoord,” zei Mike beleefd. „Als ik vragen mag — bent u misschien familie van sir Michael? Dan zou u me een en ander...”

„Nee, geen familie — alleen... kennissen. Om u de waarheid te zeggen, hebben wij dit huis van sir Michael gehuurd voor den tijd dat hij wegblijft. Gemeubeld.”

Mike zat verstomd. Zijn respect voor den onbekenden sir Michael groeide snel. Lang niet iedereen heeft de brutaliteit, over een anders naam en meteen over zijn huis te beschikken. De heer Fotherick bleek spraakzaam te zijn, maar veel licht over den nieuwen sir Michael gaven zijn uitlatingen niet. Mike kreeg te hooren, dat meneer Fotherick een baan in Hongkong had en nu met verlof was; dat Myra niet mee terug ging naar China, maar ergens bij een tante zou blijven; en dat meneer Fotherick door een advertentie aan 't huis gekomen

was. Hij had den zoogenaamden sir Michael maar één keer gesproken.

„Een zeer vriendelijk heer,” zei Fotherick, „zeer vriendelijk. Hij heeft me 't huis persoonlijk laten zien. Beslist zeer vriendelijk.”

Mike knikte verstrooid. Hij begreep uit de beschrijving van den pseudo-baron wel, dat 't niet Wederbruid was, die de rol speelde. Maar waar zat Wederbruid dan? 't Was allemaal even onbegrijpelijk. En Fotherick ratelde maar door:

„...Prachtige verzameling miniaturen. Sir Michael komt ze vanavond weghalen.”

„Wát?” riep Mike, half opspringend. De heer Fotherick keek hem verbaasd aan.

„Weghalen,” zei hij nog eens. „De miniaturen. Kostbare verzameling, heb ik gehoord.”

Mike zei niets. Hij wist niets. Maar zijn verlangen groeide, om zijn plaatsvervanger te zien. Het scheen een genie te zijn.

Toen hoorde hij stemmen in de hall — en een mannenlach, een diepen, aristocratischen, welopgevoeden lach. De deur ging open en Myra kwam over den drempel.

„Hier is sir Michael, vader,” zei ze. „We kwamen tegelijk de stoep op.” En Mike ging staan, om aan zichzelf te worden voorgesteld.

De man, die Myra volgde, was hem volslagen vreemd. 't Was een forsche jongeman van zoowat zijn eigen leeftijd, met een autojas en een pet. De vermomming was uitstekend.

„Ik zal u niet lang ophouden, meneer Fotherick,” zei deze heer minzaam. „Even de miniaturen inpakken, en u bent weer van me af...” Toen zag hij Mike, en hij keek vragend naar den heer Fotherick. Myra echter nam het woord.

„O ja, sir Michael — deze meneer wou u interviewen voor een krant!”

De glimlach van den man verdween.

„Ik heb helaas maar heel weinig tijd voor u,”

Op reis door Nederland.
Winter-middag (Leeuwarden).

Op reis door Nederland.

Wanneer de winter wit en mooi is.
(Geldersche Achterhoek)

zei hij. „Ik moet vanavond nog naar Liverpool. En ik houd niet van interviews.”

Mike begon smeekend aan te dringen — hij zou 't niet te lang maken — en Myra was zoo vriendelijk, een goed woordje voor hem te doen; de man aarzelde, scheen te begrijpen, dat een besliste weigering verbazing zou wekken, en trok langzaam zijn jas uit.

„Even dan,” zei hij. „Wat wou u weten?”

Terwijl Mike een zakboekje en een potlood te voorschijn haalde, ging de indringer met een handkoffer naar een glazen kabinet in een hoek en begon handig de miniaturen in den koffer te pakken. Mike amuseerde zich buitensporig, maar keek eerbiedig nadenkend.

„Laat eens zien,” begon hij. „We hebben 'n artikel over uw leven in Amerika gehad, toen u den eersten keer overkwam. Mag ik nu vragen naar uw plannen voor de toekomst, sir Michael?”

De miniaturen-verzamelaar keerde zich om, met een kalmen blik.

„Ik heb geen plannen. Ik ga morgen 't land uit en kom de eerste maanden niet terug.”

„Juist,” zei Mike, schrijvend. „Dan wordt uw huwelijk waarschijnlijk uitgesteld?”

Er volgde een oogenblik van diepe stilte. De nieuwe sir Michael werd bleek en hij staarde, alsof er een spook was opgedaagd. Myra en haar vader keken elkaar aan.

„Huwelijk?” vroeg hij. „Welk huwelijk?”

„'t Uwe natuurlijk,” deed Mike verbaasd. „Al wilt u zulke dingen geheim houden, ze lekken toch uit, sir Michael. Ik had Donderdag in de kerk willen komen, maar ik begrijp nu, dat er niets gebeuren zal voor u terugbent.”

Sir Michael fronste en bewoog zich ongemakkelijk.

„Ik heb over dat onderwerp niets te zeggen,” sprak hij eindelijk en hij keerde zich met een ietwat vertrokken gezicht weer naar het kabinet.

„Neem me niet kwalijk, dat ik er over gesproken heb, sir Michael,” zei Mike rouwmoedig. „Maar omdat ik wist, dat uw bruid vanavond hier zou komen, dacht ik...”

De uitwerking van die woorden overtrof zijn stoutste verwachting. De verzamelaar van een anders miniaturen schoot recht met een onderdrukten kreet, zijn oogen stonden schichtig en hij keek zijn kwelgeest aan, alsof die een ploertendooder te voorschijn had gehaald — en gebruikt.

„W-wat zegt u?” riep hij. „Hier komen? Hoe weet u dat?”

„Ik ben zoeven bij haar geweest,” zei Mike goedmoedelijk. „We hadden ook graag een paar woordjes van háár in de krant. Zeer beminlijke jongedame, als ik 't zeggen mag. Ze zei, dat ze na 't diner hier zou komen en dat ik dan een mooi lang interview kreeg.”

„Prachtig, prachtig!” riep Fotherick. „We zullen heel graag met uw bruid kennis maken, sir Michael.”

„Maar zal ze 't niet vreemd vinden,” zei Myra, „dat wij hier zijn? Zijn we u niet vreeselijk in den weg?”

„Haar moeder komt ook mee,” zei Mike.

„Prachtig! Prachtig!” riep Fotherick weer.

De bedrieger liet een soort snik hooren en keek wild rond. Met gulzige tevredenheid merkte Mike op, dat hij zich door de omstandigheden overweldigd begon te voelen. Het kostte den man inspanning, zich genoeg te beheerschen om het volgende uit te brengen:

„Had ik 't maar eerder geweten! 't Treft buiten-gewoon slecht — ik kan heusch niet op haar

wachten, anders mis ik mijn trein. Ik zal even bij haa- langs gaan; dan hoeft ze niet voor niemendal hierheen te komen...”

Hij greep naar den koffer en naar zijn jas. En tegelijk hoorden zij allen een sleutel in de voordeur draaien.

„Ik geloof, dat u al te laat bent,” zei Mike vroolijk.

Hij kwam ongemerkt een stap dicht naar zijn slachtoffer. Myra zei niets, maar keek naar de deur. Fotherick vroeg zich af, of iederéén in Londen een sleutel van dit huis bezat. De bedrieger stond stokstijf, met oogen als een verstrikt konijntje, naar de deur te kijken en Mike begon medelijden met hem te krijgen.

Toen werd er op de deur geklopt en er kwam een man van middelbaren leeftijd binnen, met een bolhoedje. De bedrieger leefde plotseling op.

„Ha, Smith!” riep hij opgelucht. „Je bent laat! Ik wou juist gaan. Draag jij den koffer even en roep een taxi...” Hij wendde zich naar den heer Fotherick. „Dit is mijn bediende. Ik zal...”

Maar een zonderling geluid bij de deur deed hem zwijgen. De man met het bolhoedje stond te zwaaien op zijn beenen; zijn gezicht werd groenachtig bleek.

„Zoo zoo,” verbrak Mike de stilte. „Hoe maak je 't, vriend Wederbruid? Je smeedt 't ijzer, als 't heet is, zie ik. Had ik maar even een seintje gegeven, dat ik terugkwam, hè? Enfin, je weet nu, dat ik er ben.”

De bediende trok krampachtig met zijn gezicht; zijn Adamsappel deed een sprong, en hij kon weer geluid maken.

„Klук,” zei hij, zachtjes.

Mike wendde zich tot den miniaturen-verzamelaar, die ongeveer net zoo keek als de heer Wederbruid.

„Valt tegen, hè?” zei hij. „En u was net zoo mooi op streek! Wederbruid, haal jij eens een politie-agent.”

Even nog zwaaide de ongelukkige huisknecht heen en weer — toen keerde hij zich langzaam om en ging naar de voordeur.

„Weet u wat?” zei Mike tot zijn rampzaligen plaatsvervanger. „Gaat u uw vriend maar helpen zoeken... Vlug!” kwam er snauwend achter. „Den koffer moogt u hier laten — 't is er een van mij, zie ik.”

De bedrieger stond nog te staren, en deed zijn mond open, maar er kwam geen geluid. Toen nam hij langzaam zijn jas en pet.

„Dank u,” zei hij onverwachts, en met een sprong was hij de deur uit. Myra liet een kreetje hooren.

„Maar... u laat ze allebei ontsnappen!”

Mike grinnikte.

„Natuurlijk. Ze hebben me niets gedaan. Ten minste... ik geloof, dat ze me een massa goed gedaan hebben.”

„Ik snap er niets van,” kwam Fotherick er klaaglijk tusschen. „Wat is dat toch allemaal?”

Zijn dochter legde 't hem geduldig uit.

„Begrijpt u 't niet, vader? Dit is sir Michael. Die andere was een zwendelaar.”

Haar vader snakte hoorbaar zijn adem in en zweeg.

„'t Spijt me, dat u al dien last gehad hebt,” zei Mike. „Ik had niet alles aan Wederbruid moeten toevertrouwen; hij was nog maar kort bij mijn oom... En ik vraag excuus, dat ik u om den tuin heb geleid...”

Myra glimlachte.

„Dat hebt u niet,” zei ze. „Ten minste niet erg lang. Ik wist tamelijk gauw, wie u was.”

Nu was de verbazing aan Mike.

„Wist u...? Hoe kan dat?”

Myra ging naar een bureautje en haalde uit een la een portret. Toen ze 't hem voorhield, zag Mike, dat hij 't zelf was, in cowboy-costuum; en er onder stond in 't schrift van zijn oom: „Mike”, met een datum.

„Dat vond ik vanmiddag,” legde Myra uit. „Ik vond 't vreemd, want die andere man leek er heelmaal niet op. Toen u kwam, begreep ik eerst niet, hoe u me zoo bekend kon voorkomen — toen schoot 't portret me te binnen en wist ik, wie u was. Maar ik zei niets, want ik dacht dat u 't zaakje op uw eigen manier zou willen aanpakken.”

Mike keek haar bewonderend aan. Nee, dat was geen gewoon meisje!

„O juist,” zei hij. „Enfin, nu zal ik maar opstappen en u met rust laten. U kunt hier natuurlijk blijven wonen, zolang u wilt.”

„O maar — dat gaat niet! Ik bedoel, u zult uw huis zelf noodig hebben, als... als u getrouwd bent.” Zij ging met verbazingwekkende belangstelling in den haard zitten staren. Mike keek even verbaasd, glimlachte toen en kwam een stap naar haar toe.

„U wist zóóveel,” zei hij, „ik dacht, dat u dát óók wel begreep. Ik wou hem een beetje aan 't schrikken maken; daarom heb ik een bruid voor hem gefantaseerd. En u hebt gezien, hoe 't gewerkt heeft. Maar ik verzeker u: ik ga niet trouwen — nu nog niet tenminste.” Hij vatte haar hand, en zij scheen het niet kwalijk te nemen. Ietwat zijgend voegde Michael er het veelbetekenende slot achter: „Ik wil trouwen — als u trouwt!”

Te Stavenisse heeft het voortvarende bestuur van de ijsclub op Zaterdag 28 Januari goed geslaagde ijsfeesten georganiseerd op de fraaie baan. Een foto tijdens het nummer ringsteken.

Schoonrijdende paren.

Nog een overzichtsfoto van de baan te Stavenisse.

DE UITSLAG VAN ONZE KERSTPRIJSVRAAG

Voordat we overgaan tot de vermelding van den uitslag en de namen der prijswinnaars van onze Kerstprijsvraag, past het ons, een woord van verontschuldiging én van dank te uiten. Verontschuldiging voor het langer uitblijven van dezen uitslag dan bedoeld was, maar waarvan het tijdroovende stuk voor stuk sorteerden van de antwoorden de oorzaak is; dank vooral aan al diegenen, die zoo vriendelijk geweest zijn, aan ons verzoek gehoor te geven door, volgens de gevraagde aanduiding, hun voorkeur voor het een of ander kenbaar te maken. Het stemt ons tot vreugde, dat het overgrootste deel der mededingers inzake deze redactionele aangelegenheid blijk van belangstelling heeft gegeven, waaruit zoo duidelijk een gedegen interesse voor het uiterlijk en den inhoud van ons blad naar voren treedt. Voorloopig willen wij met deze dankbetuiging volstaan, wellicht komen wij later nog even op onze enquête terug, maar in alle geval bezit de redactie thans in de uitspraken van ons lezerspubliek waardevolle richtsnoeren bij de keuze van haar materiaal.

En nu de prijsvraag-uitslag. De gevraagde woorden waren :

s o s
s a u s
s l u i s
s p r i t s
s t a l l e s
s t a d h u i s
s p r u i t j e s
s e c r e t a r i s
s t r o o m a t r a s
s c h u i l p l a a t s
s t a a l m e e s t e r s
s t r o o m o p w a a r t s

Het lot heeft de prijzen als volgt toegewezen, de hoofdprijzen :

Cassette met prima roestvrije messen: Mevrouw v. d. Klift, Verrenieuwstraat, Zierikzee; Pendule: A. Cornelisse, Venkelstraat 9, Tholen; Verstelbare ligstoel: G. Lindenberg, Badhuisstraat 5, Vlissingen.

Zilveren polshorloge: J. A. Goedegebuure, St. Annaland. Mevr. M. P. Rijstenbil, Molenstraat, Oud-Vossenmeer; J. de Rijk, Scheldestraat 20, Goes.

Vulpenhouder met vulpotlood: H. Postema, Schip Hr. Ms. Medusa, Vlissingen; W. K. de Feyter, Langevielelingel D 81, Middelburg; D. Ornee, Scharendijk; Jac. Duson, Duinweg B 12, Burgh.

Handgeweven kleedje: Wed. J. M. Schooff, Nieuwerkerk.

Barometer: Chr. Valkier, Torendijk 202, Kortgene; J. Goedbloed, Blindehoek C 45, Middelburg.

Portefeuille: J. A. Bal, Balans A 57/58, Middelburg; J. C. v. d. Vreugde, Veereweg B 233, Kamperland.

Wekkerklokje: J. Rijnberg, Voorstraat A 82, Colijnsplaat; M. Mey-aard, Vlakte (Z.).

Klokje: Mej. A. A. Blok, Hansweert; P. Timmerman, Kruiningen (Z.).

Verzilverd bonbonmandje: Willy Goeman, Veerscheweg S 17, Middelburg.

Cigarettegnarnituur: Joh. Holm Azn., Manhuisstraat C 78, Zierikzee.

Verzilverd bonbonmandje: Dobbelaar-Koeman, Schoolstraat 2, Vlissingen.

Zakmes: D. Sandee, Havendijk C 294, Ierseke.

Aschbak: J. Jonker, Vogelzangweg 27, Goes.

Heerenportemonnaie: J. Minderhoud, Koudekerkscheweg 49, Vlissingen.

Mapje postpapier: F. Laroes, Schoolplein C 1, Arnemuiden; A. Verbeem, Magdalenstraat 9, Goes; A. Burgers, Zuidstraat 69, Domburg; P. Geldof, Kapellestraat 23, Veere; Anth. Schipper, 's-Heer Hendriks-kinderen B 27, bij Goes; A. A. v. Nieuwenhuizen, A 223, Nieuw en St. Joosland; J. Zachariasse, Oudelandschestrat 9, Tholen; G. de Kater, Wijk A 50, Brouwershaven; C. Cattoir, Café Bontekoe B 32, Overslag; D. Doeselaar, Hoek (Z.); P. S. de Bert, Landstraat 1, Aardenburg; M. L. Markusse, D 445, Yzendijke; G. Beun, Markt 13, Sluis; P. Harte; Kastanjestraat 5, Sas van Gent; J. A. Droogs, Spuiplein 5, Breskens.

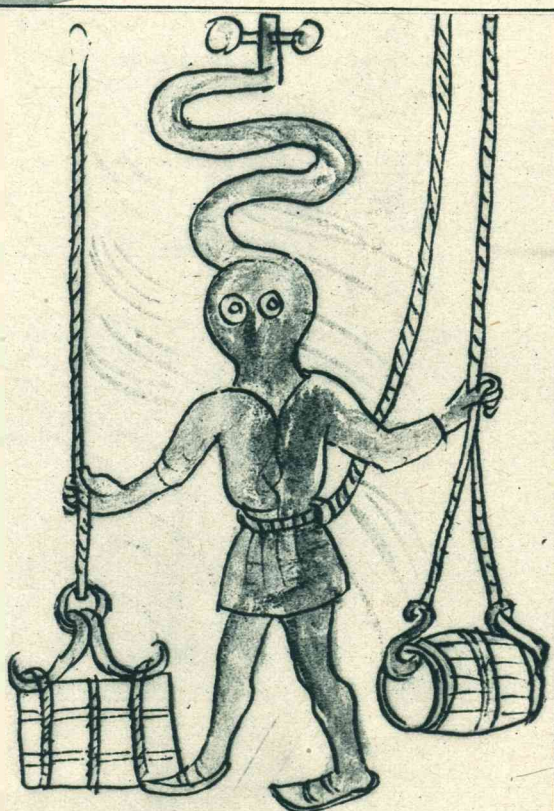
Zakmesje: L. M. de Koeijer, Kanaalweg 17, Sluiskil; D. Broer, Bier-vliet; P. de Clercq, Nieuweweg A 8, Zuiddorpe (Z.); Fl. Herwegh, Zoute-straat D 34, Hulst; J. Platteeuw, Weststraat, Axel; Jac. Wellemann, Ooststraat A 250, Kapelle-Biezeling.

Sigaren-aansteker: A. Verhage, 26, Aagtekerke; G. de Potter, Dorp C 72, Koewacht; K. C. v. d. Weel, Zonnemaire; A. A. v. d. Panne, Stein-straat 135, Bruinisse.

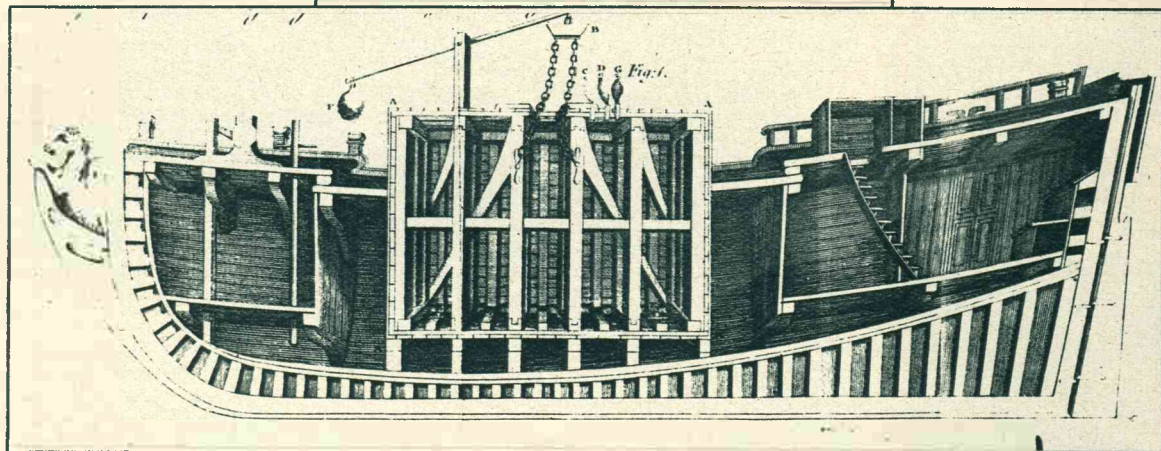
OP WEG NAAR DE DIEPTE

Er is on-geveer geen product der tegenwoordige ontzagwekkende techniek, of men heeft er al veel vroeger aan gedacht; het was dan wel fantaseeren, maar men peinsde toch over de mogelijkheid der verschillende machines en hulpmiddelen, welke wij tegenwoordig aanvaarden als het simpelste ding ter wereld. Hoe ver ging Jules Verne's fantasie niet in zijn boeken; hoe dikwijls blijkt niet dat drie of vier eeuwen geleden plannen werden gemaakt, die nu pas uitge-

Een Duitsch werktuigkundige maakte omstreeks 1425 dit duikerpak van een leeren overall met een metalen helm en een slang voor den toevoer van verse lucht; op de teekening is niet aangegeven, hoe de verbruikte lucht moest afgevoerd worden.

Alexander, de held van den Alexanderroman (veertiende eeuw), in zijn glazen kooi op den bodem der zee. Men lette op de zee-bewoners links, die de visschers met de hand vangen en dadelijk opeten.

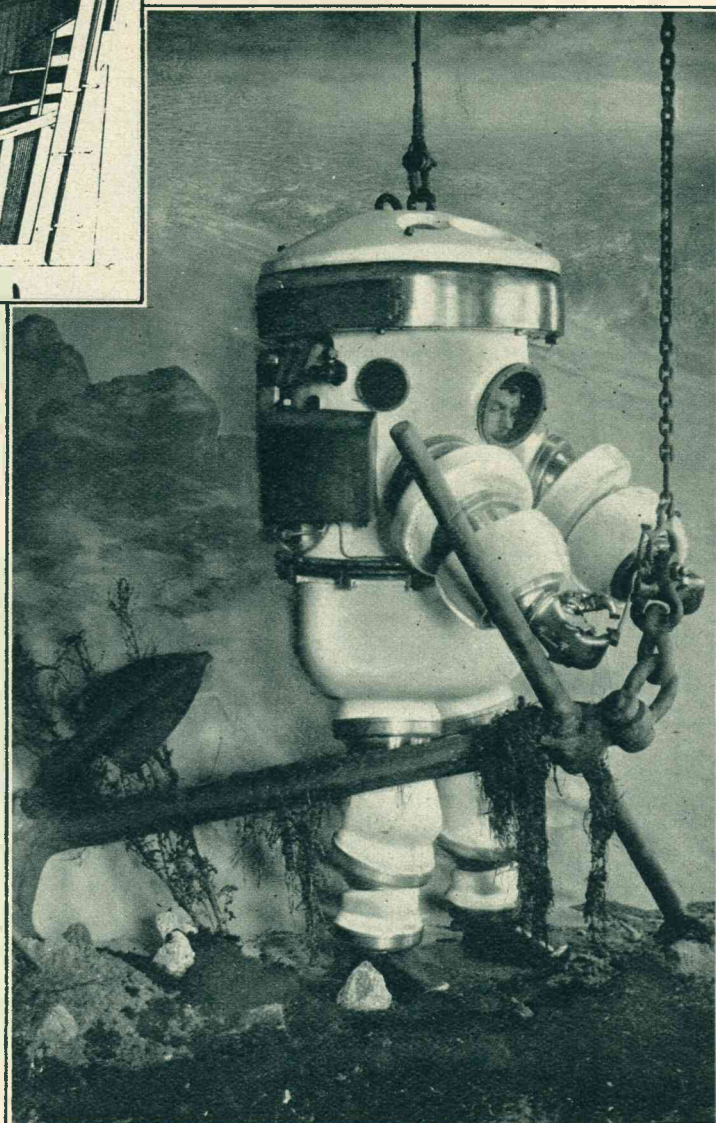
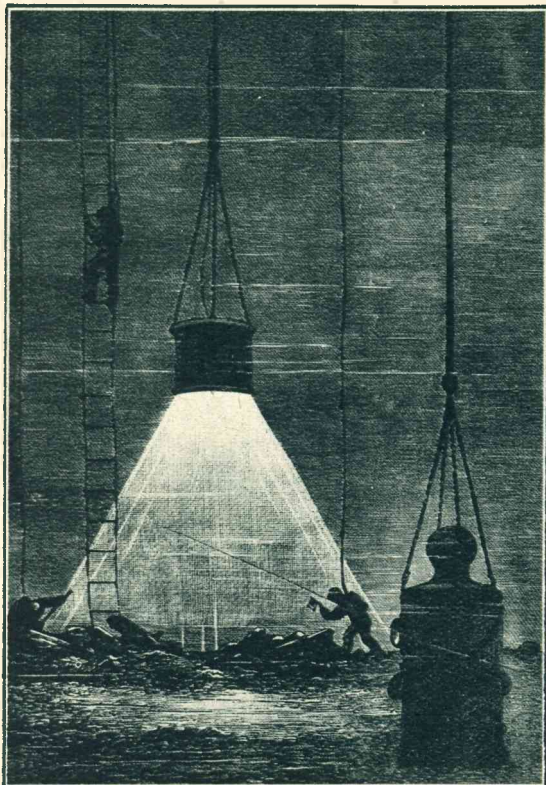

Doorsnede van een houten duikboot, van den Engelschman M. Day. In de haven van Plymouth werd er op 20 Juni 1771 'n proef mee genomen, die echter totaal mislukte. De boot kon niet meer boven gebracht worden. In 't midden ziet men aan den hefboom de houten stop, waarmede het luik van binnen uit gesloten kon worden.

Duikerswerk met duikerpakken, duikerklokken, touwladders en een sterke electrische lamp, volgens plan van omstreeks 1880.

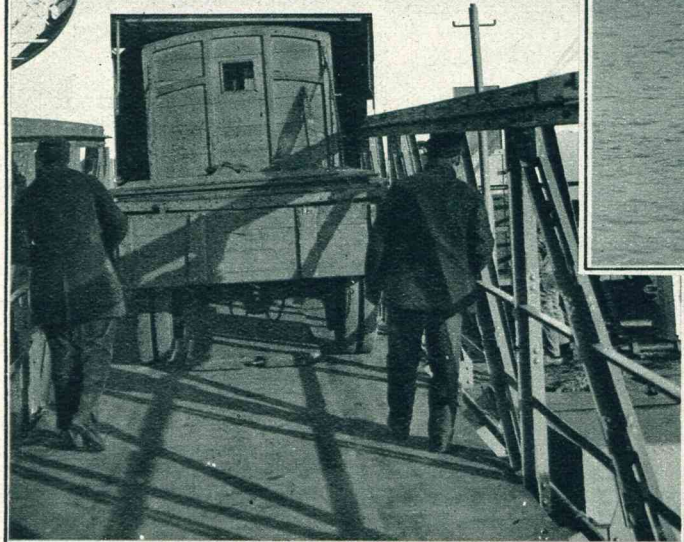
De moderne pantseruitrusting van een duiker.

voerd konden worden. De helden der Grieksche mythologie dachten reeds aan vliegen, en in de veertiende eeuw is er in een ridderroman reeds sprake van een held, die in een glazen ton onder water de visschen bestudeerde. Men heeft zich dus al vroeg met het duiker-vraagstuk bezig gehouden; de resultaten van plannen en studies komen ons nu belachelijk voor — maar de verdienste dier eerste proeven is grooter dan van onze ingenieuze producten, die met alle mogelijke moderne hulpmiddelen zijn gemaakt en die trouwens ook nog niet volmaakt zijn.

Op Woensdag 25 Januari werd proef gevaren met de nieuwe veerboot „Prins Hendrik” op de lijn Hansweert—Walsoorden, waarvoor de boot bestemd is. De „Prins Hendrik” voor den steiger te Hansweert.

Onder toezicht van den Commissaris der Koningin en leden van Gedeputeerde Staten werd te Hansweert een vrachtauto ingeladen met een gezamenlijk gewicht van plm. 7 ton.

ZEEUWSCH NIEUWS

De „Koningin Wilhelmina” aan den steiger te Walsoorden, die thans den dienst onderhoudt tusschen Hansweert en Walsoorden en waarmee de ferryboot-diensten op dit traject voor het eerst werden geopend.

Bie ons op 't durp

Me bin noe à wee in Febrewarie, kiek, 't schiet op, en 't is à wee voorjaer voo dà je 't weet.

Onze gemeente-sekretaer is 'esturreve. Nog mae twee en vuufstig jaer, en zò mae ineens levend en dood. Je begriep 'et nie, ik gloove dat 't 'n nog gin drie daegen ziek'elegen 'eit. En wat mò zò'n vrouwe noe gae doe? Zò'n klein pesioentje en nog twi kinders tuus, 't is verschrikkelijk. Noe è'k g'ore, dazze d'r 'uus gae verkoope en dat dae een wienkel uut stad zou komme van elektriciteit.

En gistere vertelden ze à wee, dazze een stikje grond 'ekocht à, en noe gieng bouwe, neffen de burgemeester.

Afijn, mae d'r mot vanzelfs een nieuwen sekretaeris komme. Noe mò je begriep, dat ze daer een 'eel geschikte persoon voo 'adde, die d'r naer 'evrogen à, mae nee, zee de gemeenteraad, de man was te vriezinnig, dus toen è ze Pier Schalie benoemd, mae die zà van de zaeken ok nie vee wete.

Ik begriep joe toch nie, Pier, zee Dries den wet'ouwer tegen m'n, dat jie zeit dà je op de man van een andere richtienk 'estemd 'eit.

'Oor is 'ier, Dries, zee ik : wat 'emmen 'ier noe noodig voo 't durp, een goeien of een slechten sekretaeris?

El, een goeien, zee 'um.

Sjuust, zee ik, en ik kiek 'e alleenig nae, of de man deugt voo z'n werk, en wat t'n dan varder is, dat mot 'um wete. Begriep je?

Ja, dà begreep Dries. Mae ondertusschen è ze toch den verkeerden benoemd. En ik bluve d'r bie, voo zukke betrekkegen 'ei je een persoon noodig, die z'n vak kan, en varder niks.

Ja, 'ei je dat nie 'eleze, daer in Limburg?

Daer à ze ok een sekretaeris noodig, en d'r was ok een sollicitant, die à al z'n deploma's, dus dan zou je toch zegge dà zò'n vint benoemd wier. Mae neent.

Bie d'eeste stemmieng à elk raedslid één stem, en 't kon nie anders, of iedereen à op z'n eige 'estemd.

Toen stemden ze nog is, en toen wier d'r een boer benoemd, die zukken werk nog nooit van z'n leven 'edaen à.

Noe vraag ik je toch!

En ik bin 't seens mie den nieuwen burgemeester van Weumelienghe, wan die 'ei gezeid, dat t'n nie zò vee polletiek in de gemeente mò weze, en das juist gezeid.

Trouwes, onzen burgemeester vaert in 't eigeste schuutje. Van de week was t'r wee is ies.

Dae gat ik te lezen, en ineens wier alles greuw voo m'n oogen. Ik zegge : vrouwe, wordt 'et noe zò doenker in de kaemer, of leit dat noe an mien.

O, dà zà we an joe legge, zee de vrouwe.

Ik kiek wee in m'n boek, en de letters dansten zò mae gis en de weer. Ik zegge : dà gae glad nie goed, en de vrouwe zee : dat 'ei je noe van al die lezerij.

Den volgenden dag was 't nog nie beterder, en 't was net Diesendag, en ik nae stad, en daer is dae zò'n brillekoopman, een zekeren van der Linde, uut Rooterdam, en daer è'k dan is 'ekeke. En jewel, ik à een stuitje 'ezocht, en daer à'k t'r een.

Ik è d'n mae trek op m'n neuze 'ezet, en terug.

Onderwege kwam ik Janna van Sies tegen, die mie m'n mee ree, en ze vroeg of ik burgemeester wou worre mie zò'n dien op m'n neuze, en tuus sloog de vrouwe d'r 'anden in mekaer zò goed à 't stond.

En noe 'ei Pier een bril, mae ik durf nog nie m'n oogen te vee vermoeie, begriep je, dus de groetenisse,

PIER VAN 'T HOF

Als koning winter regeert. — Vastgevroren schepen in de haven van St. Annaland.

Het dames-comité van den bazar, die te Middelburg voor de voetbalvereniging Middelburg werd gehouden.

Nog een kiekje van de huislijtentoonstelling te IJzendijke, die aldaar van 21—29 Januari werd gehouden en druk bezocht werd.

Op Maandag 30 Januari j.l. mocht de heer Leendert Verseput, Renesse's oudste inwoner, zijn 95sten verjaardag in goede gezondheid vieren.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Oostburg, dat in hotel „Commerce" een tentoonstelling is gehouden van postduiven in zes verschillende klassen.

Het zevende leerjaar is onder deze schrandere dieren natuurlijk onbekend!

Uit Waarde seinde men ons bijzonderheden over het nieuwste soort jubilé in Nederland. Een inwoner aldaar is n.l. voor de 25ste maal geopereerd. De wonde is met zilverdraad gehecht. In de verwachting dat hier nog eens 'n „goud op snee" op zal volgen, heeft de Nederlandsche chirurgeneeniging haar grooten begunstiger alvast het eere-lidmaatschap van den eersten rang verleend.

Uit Wemeldinge bereikten ons vage berichten over fanfarekorps-prestaties bij de installaties van den nieuwen burgemeester. Wanneer wij het goed begrepen hebben, moet het misgelopen zijn met het blazen van onze twee nationale liederen, welke op het program stonden.

Tegenwoordig, met dien tarieven-oorlog, ligt het wel voor de hand, dat het „Wien Neêrlands bloed" zich niet zonder strubbeling laat vermengen met het Duitsche bloed uit het „Wilhelmus."

Onze correspondent te Terneuzen schrijft, dat een schip met kunstmest in zinkenden toestand de gemeente-wateren is binnengesleept. — Men verwacht nu, met veel redelijkheid, een opbloei van Terneuzen als havenplaats.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat een vroede vader in de jongste raadszitting den burgemeester dank bracht, omdat die een huis voor zichzelf heeft laten bouwen.

Bij dakloosheid van den eersten burger der stad zou de raad ook maar liever zitten voor de kwestie: hulp aan onbehuisten!

Het ledige motorschip „Louis," zoo telegrafeerde men ons uit Bath, is omhoog gevaren en blijven zitten. — Zeker in een kattenkroegje aan den Melkweg!

Te Driewegen heeft men aan de plaatselijke ijsclub den naam gegeven van „Spoorzicht."

Dat is bepaald om de leden in de kwakkelwinters er aan te herinneren, dat er nog andere gelegenheden zijn om mee te rijden dan de schaatsen.

In Middelburg is een dame signaleerd, die zulke verschrikkelijke winterhanden en -lippen heeft, dat zij veel kans maakt om het Europeesch record hoogspringen op haar naam te brengen.

Te Ierseke werd dezer dagen een afdeling gesticht van de „Tzja." Niezers van alle landen vereenigt u!

De raad van Koewacht heeft wederom niet kunnen besluiten een geneesheer binnen het dorp te halen.

Hier spiegelt men zich zacht aan het Sluiskilsche voorbeeld. Men had daar nog nauwelijks een dokter in de gemeente, toen er al een nieuw kerkhof noodig was!

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

De mosselvangst was wegens de vorst stopgezet. — De mosselschepen in de haven van Tholen vastgevroren.

Het Vaatje

DOOR

HAROLD LEWES

Het was ongeveer half vijf — de zon rees juist uit de zee, toen Donald Mc.Dunn op de heide ontwaakte. De zon was helder, de bries frisch; Donald was geen van beide. Terwijl hij zich geeuwend uitrekte, herinnerde hij zich dat er den vorigen avond een bruiloft was geweest in Airdhay, en ook dat hij er geweest was. De visscher schudde langzaam het hoofd. „Drommels,” mompelde hij, „dat moet een puike bruiloft geweest zijn. Ik kan toch anders wel een slootje whisky verdragen zonder onderweg in slaap te vallen.”

Hij dronk uit een bron, even verder gelegen. Indien u mocht veronderstellen, dat hij zich ook het gezicht verfrischte, vergist u zich: wasschen liet Donald over aan de toevallige omstandigheid dat het eens regende.

Hij overzag het tooneel, reeds tientallen jaren bekend: de bergen, de hei, de kuststrook, de open zee. Ah, het werd weer een mooie dag, en er was geen werk, dat niet tot morgen kon worden uitgesteld. Plotseling bleef hij staan, keek opmerkzaam naar de kust beneden hem, zag voorzichtig om zich heen — zooals zijn gewoonte was — en daalde af. Aan den voet van de rotsige kust lag een bootje. Een vreemd bootje. Oud, verveloos, zonder naam op den voorsteven. Het bevatte niets dan één gebroken roeiriem, een stuk touw en een ton, vastgebonden aan de achterbank.

Iets sinisters ging van het oude bootje uit, niet onder woorden te brengen door een simplen visscherman als Donald Mc. Dunn.

„Wel, wel,” mompelde hij. „Zou de man verdronken zijn?” Hij boog zich over het vaatje, klopte er met de knokkels op. Het klonk volstrekt niet hol. „Wel, wel,” mompelde hij weer, nadenkend.

Het was een vreemd vat; Donald had zijns gelijke nog nooit gezien. Een flink vat, frisch groen geschilderd, met stevige ijzeren banden. Eerst weer even rondziende, stapte hij in de boot, sneed het touw door, rolde het vat om.

„Maar dat is geweldig zwaar!” riep Donald verbluft. „En er is niet eens een spongat in! Geen etiket — niets er op! Nou ken ik niet eens den eigenaar.” Eigenlijk moest dus de kustwacht gewaarschuwd worden, peinsde Donald Mc.Dunn. Maar de kustwacht was negen mijl verder; als hij er heenging om te waarschuwen kon in dien tijd een oneerlijk mensch het vaatje vinden en

meenemen. Hij zou het voorloopig maar mee naar zijn eigen hut nemen, dacht hij verder. Er was toch niemand in de buurt op 't oogenblik.

Het kostte hem ontzaglijke moeite het vat over boord te tillen en tegen de helling van de kust op te rollen. Binnen vijf minuten zweette hij als nooit te voren. Hij rustte even, klopte weer op het vat, hoorde den stevigen, solieden klank. Plotseling verschoot zijn gebruid gezicht. Als het eens goud was! Russisch goud misschien! Hij rolde de ton meteen weer verder.

Donald vloekte binnensmonds, toen, in een kromming van den weg, plotseling de oude Jack Hales, die naar zijn netten ging, voor hem stond. Jack zei dat het een bijzonder mooie morgen was; Donald wenschte den ander — onhoorbaar — naar de andere wereld; toen kwam de onvermijdelijke vraag:

„Wel, wel, Donald, wat heb jij daar?”

Donald forceerde een grijns, veegde zich het zweet van het voorhoofd.

„Eigenlijk weet ik het niet. Een cadeautje van mijn oom in Odhole. Dat is een rare, die oom van mij. Hij schreef me een brief, dat hij me een vaatje present deed; ik moest maar eens zien wat er in zat. Om er meer lol van te hebben, stuurde hij het naar Airdhay; dan moest ik het negen mijl verrollen om het thuis te krijgen. Zoo'n halve gare is die oom van mij. Nou loop ik me af te vragen wat erin kan zitten. Ik denk whisky. En jij, Jack?”

Jack lekte zich de lippen. „'t Zal wel whisky zijn. Er is geen mooier cadeau. Als ik terugkom vanavond loop ik even bij je aan, Donald. Misschien kan ik je helpen met overtappen. Je weet, ik heb daar verstand van; mijn schoonvader was herbergier.”

Met een lieven glimlach liep hij door. Donald slikte een vloek in en rolde zijn vaatje moeizaam verder den steilen weg op. Hij was bijna zijn hut genaderd, en Donald wenschte zichzelf reeds geluk dat hij verdere observatie ontsnapt was, toen zijn naaste buur, de weduwe Mc. Lon, uit haar huisje kwam, recht op hem aan. Het was algemeen bekend, dat de weduwe Mc. Lon, scherp van gezicht en tong en van middelbaren leeftijd, in Donald Mc. Dunn een opvolger zocht van haar overleden man. Donald's houding ten opzichte van haar was die van een opgejaagd dier. Maar nu kon hem de vrouw geen draad schelen, er zat immers misschien goud in zijn vaatje.

„Een mooie morgen,” zei ook de weduwe liefjes en toen: „Wat is dat voor een vaatje, dat je zoo vroeg naar huis rolt, Donald?”

Donald herhaalde zijn verhaal.

„Zoo,” zei de weduwe Mc.Lon langzaam; „ik wist niet dat je een oom in Odhole had. Hij lijkt me in elk geval een erg vriendelijke man. Ofschoon, dat is toch veel te veel whisky voor een man alleen. En wat een vreemd vaatje.”

„O, maar ze hebben vreemde vaatjes in Rus —

in Odhole. Enne... ik doe erg lang over die whisky. Die zal ik best opkrijgen. Nu... ik ga nu maar naar binnen.” Donald vond dat ze verontrustend scherp naar het vaatje gekeken had, en wat drommel had ze zoo'n klemtoon te leggen op die woorden „een man alleen?” Hij had wel kunnen huilen. Het beste was maar, den heelen dag in huis te blijven. Gelukkig dat hij nog wat whisky in huis had, om die straks Jack voor te zetten.

Jack kwam tegen 6 uur, opgewekt, en bood aan het vat voor Donald te openen.

„'t Is al open,” zei Donald, „en weer gesloten. Maar ik heb er een goeie portie voor je uitgehaald.” Hij zette een vol glas neer voor Jack. Deze gaf uiting aan een geknor van sympathie, rook toen aan zijn glas en aarzelde even.

„Wat is 't?” vroeg hij. „Schotsche whisky?”

„Ik weet 't niet. Proef maar eens.”

Jack nam een mond vol, — rilde. „Bah!” riep hij. „Er zit een bijsmaakje aan van visch. Nou, ik ga maar naar huis toe. Evengoed bedankt, Donald.”

„Jammer,” zei Donald, „ik zal 't mijn oom in Odhole schrijven, dat je z'n whisky niet lekker vindt.”

Zoo bevrijdde Donald Mc.Dunn zich van Jack's belangstelling en wachtte tot den laten avond om zijn vaatje te openen. Toen, tegen 11 uur, dekte hij zorgvuldig zijn raam af, uit angst voor de spiedende oogen van de weduwe Mc.Lon — greep zijn bijl en sloeg een der duigen van het vat los. Zaagsel stroomde uit het gat; er onder zat een laag stroo. Donald beefde van opwinding, — ha, daar moest goud of zilver achter verborgen zijn. Nerveus wroette hij het stroo weg — en een grom van teleurstelling ontsnapte hem. Op hetzelfde oogenblik werd er op de deur geklopt! Een oogenblik stond Donald Mc.Dunn doodstil, toen wierp hij een deken over het vaatje en opende de deur. Op den drempel stond de weduwe Mc.Lon. „Donald Mc.Dunn,” zei ze, „ik zou dat vaatje nog wel eens willen zien.” Woest van drift schreeuwde de ander: „Je zult het zien. En kijk maar goed, want daarna zul je het nooit meer zien!” Hij ging naar binnen en rolde het vat naar buiten, schreeuwde: „kijk goed!” en rolde het langs de smalle strook grond over de helling van de klip. Met een zwaren plof stortte het vat beneden op de rotsen en vandaar in zee. „O, Donald, wat zat er in?” riep de weduwe. Donald keek haar aan met den blik van een moordenaar. „Een stuk beeld!” schreeuwde hij.

„Je bent een groote gek, Donald Mc.Dunn,” zei de weduwe. „Ik kwam hier om je te waarschuwen. Vanmiddag in het dorp hoorde ik, dat de schipper van den kustschoner 'n boot was kwijt geraakt met een groen vaatje. Alleen de boot is terug gevonden. In het verloren vaatje zat een geschenk van lord Brun aan sir Terence, onzen landheer.” Donald beefde. „Was het vat een geschenk voor sir Terence?”

„Juist, en dat vaatje heb jij in zee gegooid, Donald. Alleen Jack en ik weten van je vondst af. Jack zal niets zeggen tegen de politie, dat weet ik; daarvoor heeft hij een veel te grooten hekel aan de politie. Maar ik... als morgen de agent komt en ik moet mee misschien, en zweren dat ik de waarheid zal spreken, wat dan? Dan móét ik.”

„Maar... maar... zulke oude vrienden als wij zijn, mrs. Mc. Lon! Je zult toch niet tegen mij getuigen?”

„Ik wil jou niet graag in de gevangenis zien, Donald; maar ik mag mijn ziel ook niet bezondigen ter wille van jou. Alleen een echtgenoot,” vervolgde ze zacht, „behoeft niet tegen haar man te getuigen.”

Donald ging zitten en weende stille tranen van wanhoop. Toen hij eindelijk opstond, had hij besloten buiten de gevangenis te blijven.

Terzelfder tijd schreef sir Terence aan zijn vriend lord Brun: Amice, — Het is zeer vriendelijk van je mij binnenkort een buste te zenden van Homerus, geboetseerd door je talentvollen zoon. Ik waardeer dit ten zeerste. Het groene vat was heden niet bij de lading van den kustschoner. Misschien stuur je het met de volgende reis? Terence.”

Misschien!

Het land van sneeuw en ski's.
(Parsenn-Klosters, Zwitserland)

De nationale schaatskampioenschappen te Heerenveen. Kiekje tijdens de 10.000 M. Links de kampioen v. d. Scheer in één der bochten in actie tegen den bekenden rijder Dijkstra.

Het amateurs-kampioenschap van Friesland. Links L. Dijkstra, rechts J. Langendijk.

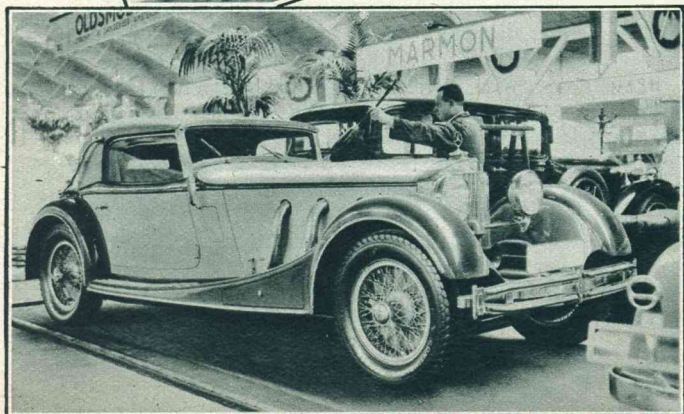
Sport

Simon Heyden in actie op de wedstrijden om het Nederlandsche schaatskampioenschap te Heerenveen. Heyden reed de 10.000 M., zijn sterkste nummer, niet mee, daar hij een spier verrekte.

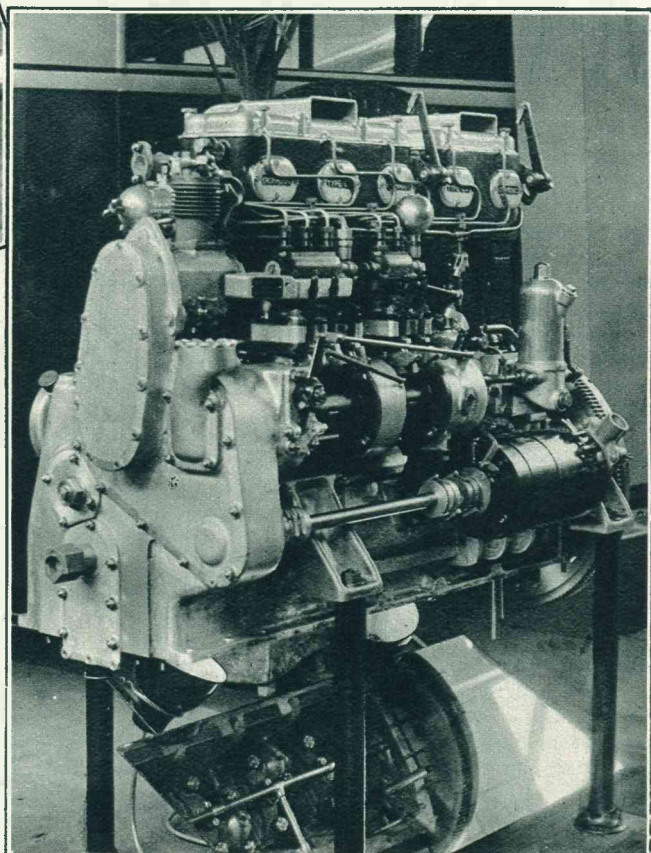

Dooi in het Noorden. De beste ijsbanen hadden het eerst van den dooi te lijden, welke in het Noorden reeds Zaterdag schade aan het ijs bracht, en de baan te Heerenveen ook minder snel maakte. Er was zelfs al veel water op het ijs, zooals men op onze foto duidelijk kan zien.

Nieuwtjes van de R. A. I. Het groote R. A. I.-gebouw in de Ferd. Bolstraat te Amsterdam heeft zijn poorten weer geopend. Honderden nieuwe wagens, voorzien van de nieuwste snuffjes, wachten om gezien en . . . gekocht te worden. Op deze foto het product voor een ruime beurs. Het is een Mercedes Benz, model Lilian Harvey. De prijs bedraagt ruim 30.000 gulden.

De veelbesproken Diesselmotor van de firma Kromhout op de R. A. I. — Zooals men weet werden met dit soort motor reeds geslaagde proeven genomen bij het gebruik voor den autobus.

Boven haar Stand

Voor zij er zichzelf rekenschap van gegeven had, had zij haar schitterende baljapon uitgetrokken en uit een lade van haar kast haar oude zigeunerjaponnetje en de roode shawl, die zij altijd nog bewaard had, voor den dag gehaald. In zenuwachtige haast kleeft zij zich. Nu was alles voorbij. Het verleden was dood; voorgoed zou zij het begraven. Zij zou wederom het eenvoudige zigeunermeisje zijn, dat zij altijd geweest was, voor deze vreese-lijke vergissing, dit huwelijk boven haar stand, in haar leven gekomen was. Als een dievegge sloop zij in het holle van den nacht het huis uit, door niemand opgemerkt.

Het was ongeveer vijf uur in den morgen, toen Martha Hooper een zacht klopje hoorde op haar voordeur. Trillend over al haar ledematen liet de vrouw zich uit het bed glijden en een zenuwachtige stem vroeg:

„Ben jij het, Jake?”

Marga bevochtigde haar lippen. Zij was bijna niet in staat een woord uit te brengen.

„Ik ben het,” zei zij eindelijk. Toen opende Martha Hooper, die haar stem niet herkend scheen te hebben, de deur op een kier en deinsde op datzelfde oogenblik achteruit, terwijl zij een kreet van schrik slaakte.

„Wie bent u?” vroeg zij angstig. „Ik ken u niet. Ik heb niets weg te geven...”

„Ik ben het, mevrouw Landon,” zei de arme Marga. „Mag ik binnenkomen?”

Martha Hooper uitte een kreet van verbazing en keek haar aan, alsof zij haar oogen niet kon gelooven.

„U, mevrouw?” hijgde zij, toen Marga op een stoel neergevallen was. „Waarom hebt u zich zoo vermomd? Bent u ziek?”

Toen vertelde Marga de vrouw alles, wat er dien avond gebeurd was. Uitvoerig vertelde zij haar, hoe zij op de kermis te Cumberleigh met Dick had kennis gemaakt en welke samenloop van omstandigheden tot dit rampzalige huwelijk had geleid, een huwelijk, zóó ver boven haar stand, dat het voor beide partijen wel op een dramatische ontkenning had moeten uitloopen. En toen zij uitgesproken was en de medelijdende Martha Hooper had opgemerkt, hoe zwak zij was, sloeg zij haar arm om haar heen en leidde haar naar boven, naar een klein kamertje; zij hielp haar ontkleeden en legde haar als een klein, hulpeloos kind in bed.

Het was laat in den avond van den volgende dag, toen Giles, de tweede stalker, op weg van de stallen naar het huis, meende, dat hij rook uit een der vensters zag komen. De avond was donker en buig. Giles meende, dat zijn oogen hem in de duisternis parten speelden, en bovendien wenschte hij niets liever dan spoedig weer bij zijn kameraden te zijn; daarom ging hij verder en hij vergat wat hij meende gezien te hebben.

Wie het eerst den alarmkreet slaakte, heeft nooit iemand geweten, maar plotseling klonk uit wel honderd monden de afschuwelijke roep van „Brand!”

Een van de bedienden had de tegenwoordigheid van geest gehad de groote alarmklok te luiden. In een onge-looflijk korten tijd was er een dichte drom van dorps-bewoners op komen dagen. Ieder droeg water aan, zoo snel en zoo vlug als hij maar kon, maar de brand had zich in dat korte tijdsverloop reeds dusdanig uitgebreid, dat aan blussen nauwelijks meer te denken viel. De dichtstbijzijnde brandweer, bestaande uit vrijwilligers, bevond zich op ongeveer vijf mijl afstand, en hoewel de butler onmiddellijk Giles te paard op weg gezonden had om haar te waarschuwen, zou er minstens nog wel een uur verlopen, voor deze op het landgoed kon zijn.

„Zijn de bewoners in veiligheid?” vroeg de dokter, die als een der eersten op het terrein der ramp verschenen was.

„Mijnheer Dick en mevrouw zijn uitgegaan en de graven met de beide kamermeisjes zag ik zoojuist nog in den westelijken vleugel. En verder is er niemand meer in huis,” antwoordde de butler.

Doch eensklaps ging er een kreet van ontzetting uit de verzamelde menigte op. De vlammen waren naar alle kanten door de vensters naar buiten gebroken en het geraas van brekend glas vermengde zich met het geschreeuw van: „Kijk, kijk, daar staat iemand aan het venster. Kijk — dat venster daar!”

„Groote goedheid,” riep de butler ontzet uit, „het is een vrouw! Het is... het is lady Irene!”

En inderdaad stond Irene voor het geopende venster, haar handen als wanhopig aan de spijlen geklemd, terwijl beneden haar overal de vlammen langs de muren lekten, alsof zij begeerig waren om hun prooi te bereiken. De menigte was als met stomheid geslagen; toen rende een aantal mannen naar de deur der groote hal. Maar toen zij deze openden, kwam hen zoo'n verstikkende rookkolom tegemoet, dat zij inzagen, dat elke poging tot redding onbegonnen werk zijn zou. Radeloos liepen

door

CHARLES GARVICE

de menschen heen en weer, niet wetende wat aan te vangen, en intusschen woedde de brand met onverminderde felheid voort. Toen zag men, hoe zich uit de menigte een vrouwelijke gedaante losmaakte, die als een waanzinnige op 't brandende huis toerende en in de geopende deur verdween.

No. 13

Kreten van ontzetting stegen uit de verzamelde massa op. „Wie is dat? Waar is zij gebleven?”

Doch niemand scheen in staat te zijn op deze vraag te antwoorden en voor men zich rekenschap gegeven had, wat er eigenlijk gebeurd was, zag men voor het hel verlichte venster twee gedaanten verschijnen. En onmiddellijk herkende men Marga.

„Het is de vrouw van mijnheer Dick!” riep de butler uit. „Zij is het! Zij is het!”

„Spring, één voor één,” schreeuwde de leider der brandweer, die eindelijk was komen opdagen, terwijl zijn mannen een net onder het venster uitspannen.

Marga sloeg haar armen om Irene heen, die, roerloos van angst, zich er nauwelijks van bewust scheen, dat zich iemand in haar nabijheid bevond.

„Irene, Irene!” schudde zij haar uit haar verdooving wakker. „Durf je? Durf je den sprong te wagen!”

„Jij ook, Marga?” snikte Irene, uit haar verdooving ontwakend, terwijl zij haar hoofd snikkend aan Marga's borst verborg. „Nee,” vervolgde zij hui-verend, „ik durf niet. Laat mij maar hier alleen. Ik ben niet in staat om me te bewegen. Ga weg, Marga, denk aan Dick!”

„Ik denk aan hem,” mompelde zij, „maar ondanks dat laat ik je niet alleen hier achter. Ik ben gekomen om je te redden, of met je te sterven, liefste,” zei zij of het de natuurlijkste zaak van de wereld gold. „Als je niet durft te springen...”

„Spring toch naar beneden!” brulde de leider der brandweer boven alles uit, terwijl hij een poging deed om tegen den muur op te klimmen, een poging, die al spoedig vruchteloos bleek te zijn.

Toen zagen de ontstelde toeschouwers, hoe Marga haar handen om Irene heen sloeg en haar optilde.

„Zij probeert haar weg te dragen!” riep iemand uit. „Dat is onmogelijk!”

Maar er zijn oogenblikken, dat de menschelijke kracht alle grenzen schijnt te overschrijden. En dit was een van die oogenblikken. Haar tanden op elkaar zettend, stapte Marga van het venster weg; zij was aan de oogen der angstig starende menigte onttrokken. Langzaam, voetje voor voetje haar weg zoekend, droeg zij de thans geheel bewusteloze Irene door den verstikkenden rook van de gang naar de hal. Zij sloot haar oogen en strompelde verder, doch zelfs toen nog zag zij kans haar shawl rond Irene's hoofd te wikkelen om te voorkomen, dat zij zou stikken. Er deed zich een alles-overweldigend gekraak hooren en een gedeelte van de zware eiken trapleuning stortte naar beneden. Marga voelde een geweldigen klap in haar zij en een oogenblik wankelde zij tegen den muur. Maar zij hield moedig stand en bereikte eindelijk met haar zwaren last de deur. Met een geraas, dat klonk als 't geruisch der zee, stormde de menigte naar voren, maar voor zij de deur konden bereiken, kwam bliksemsnel een ruiter aange-renden; hij wierp hen naar links en naar rechts en het volgende oogenblik sprong Dick uit het zadel. Zijn linkerarm zat in een verband, maar met de rechter greep hij Marga beet en trok haar uit de gretig lekkende vlammen. Toen sloot zich de menigte om hen heen en een dozijn mannen strekte de armen naar haar uit om den last in ontvangst te nemen.

Marga zakte bewusteloos ineen.

HOOFDSTUK XXVI

In het kleine huisje van Martha Hooper lag Marga op het bed van deze zoo aanhankelijke vrouw uitgestrekt; naast haar knielde Dick neer, het gelaat in de handen verborgen. Op eenigen afstand stonden de gravin en Irene. Het oude landhuis smeulde nog steeds, maar het drietal scheen de ramp geheel en al vergeten. Al hun hoop en vreezen was gericht op de kleine, tengere gedaante. Reeds uren lag zij daar bewusteloos, doch van tijd tot tijd scheen zij tot de werkelijkheid terug te keeren. En eens meende Dick haar te hooren mompelen: „Jack!” op een toon van zoo allesoverweldigende teederheid en liefde, dat Dick steunend van pijn en aandoening overeind sprong.

Haar vlucht naar het huisje van Martha Hooper had haar een pijnlijk tooneel in het landhuis bespaard. Jake was er heen gebracht door de veldwachters van het dorp, die de diamanten op hem hadden gevonden en een geloof sloegen aan zijn verhaal, als zou hij ze van Marga — mevrouw Landon — gekregen hebben. Daarom brachten zij hem bij Seymour, van wien zij, zooals zij verwachtten, hoorden, dat Jake de diamanten moest gestolen hebben. Maar de gravin, die inmiddels ook op 't tooneel verschenen was, beval den

HET VERHAAL TOT HIER TOE.

Dick Landon heeft het leger moeten verlaten, omdat hij een meerdere, die hem steeds hinderde, heeft geslagen; zijn moeder ontzegt hem daarom haar huis, waar ook zijn pleegzusje Irene woont. Hij gaat naar de kermis te Cumberleigh, waar hij kort te voren een zigeunermeisje heeft ontmoet. Dit meisje, Marga, komt hem nu waarschuwen, dat twee zigeuners op hem loeren. Hij wordt inderdaad aangevallen en gestoken; als hij weer tot bewustzijn komt, ligt hij in een woonwagen en zit Marga naast hem. Hij wordt later door een troep Zigeuners als een der hunnen opgenomen. Dick's broer, graaf Seymour van Landon, staat bekend als 'n rijk philanthroop, doch door dobbelen is hij in moeilijkheden geraakt: hij wil zijn financiën herstellen door een huwelijk met Irene. Daartoe reist hij naar het landgoed; samen brengen zij een bezoek aan 'n oude dienstbode der gravin, Martha Hooper, die hevig schrikt als zij hem ziet. — Dick vraagt Marga ten huwelijk; graaf Seymour vraagt Irene ten huwelijk... en wordt geweigerd. — De gravin hoort waar Dick is; gaat er heen en noodigt hem en Marga, met wie hij intusschen gehuwd is, in haar huis. Nade huwelijksreis gaan zij er heen. Seymour laat zijn vijandigheid tegenover Marga blijken, maar met Irene sluit zij dadelijk vriendschap. — Tijdens een bal maakt oom Jake, een der zigeuners van Marga's troep, schandaal op het landhuis. Uit schaamte over de vernedering, die daardoor haar man en diens familie is aangedaan, wil Marga vluchten.

agenten den zigeuner los te laten en te vertrekken. Seymour, verbaasd over haar gedrag, vroeg haar 'n verklaring en nu deelde de gravin hem het geheim van haar leven mee. Martha Hooper was gehuwd met oom Jake, die toen reizend tooneelspeler was; na twee jaar reeds liet hij, die zich ontpopte als een even laffe als gewetenloze schurk, zijn vrouw en kind, dat toen zes weken oud was, in den steek. In dezen bitteren nood ontmoette Martha de gravin weer, wier kamermeisje zij vroeger geweest was. Het huwelijk van de gravin was evenmin gelukkig: na acht jaar was het nog kinderloos. Martha had zelfs geen geld om voedsel te koopen, de toekomst was wanhopig... en langzaam rijpte bij haar en bij de gravin het plan, om den baby voor een zoon van de gravin te laten doorgaan. Dit plan kon te gemakkelijker worden uitgevoerd, omdat de graaf eenige maanden vroeger met zijn regiment naar Indië was vertrokken.

Woede, schaamte, schrik en teleurstelling over deze onthullingen hadden Seymour zoo heftig aangegrepen, dat zijn reeds ondermijnde gezondheid den schok niet kon verdragen; bijna op hetzelfde oogenblik maakte een beroerte een einde aan zijn leven.

Oom Jake bleef zijn lage natuur getrouw; onder bedreiging het geheim der gravin overal bekend te maken, perste hij haar een belangrijke som af — en verdween uit het land. Om zijn plichten tegenover Martha bekommerde hij zich niet.

Gelukkig hadden de vlammen Marga's gelaat gespaard; zij zag er even lieftallig uit als voorheen, terwijl zij met gesloten oogen en half geopende lippen bewusteloos in de kussens lag. Maar haar onrustige ademhaling wees er op, dat zij inwendig gekwetst was op een wijze, die wellicht zwaardere gevolgen zou hebben, dan de vlammen hadden kunnen veroorzaken. De zware trapleuning, die op haar neergevallen was met een kracht, die een man had kunnen neervellen, had haar een inwendige kwetsuur bezorgd, waartegen de dokter, die geen seconde van haar legerstede week, tevergeefs streed.

De zon begon te dalen, en in de schemering zagen Dick, alsmede de gravin en Irene, hoe het eens zoo mooie gelaat met het uur witter en doorschijnender werd. Geen van drieën had het laatste uur een woord gesproken en het was te midden van de diepste stilte, dat Marga de oogen opende.

Zij keek Dick met een blik van oneindige liefde aan. „Jack, zou je heel blij zijn, als ik weer beter werd?” vroeg zij. „Ja, ik weet, dat je gelukkig zou zijn. Maar ik geloof niet, dat ik ooit weer beter zal worden, Jack. O, huil niet om mij.” Zij voelde zijn tranen op haar hand neerdruppelen. „Maak je om mij maar niet bedroefd. Je bent altijd zoo goed voor me geweest, mijn lieve Jack. Niemand ter wereld had beter of liever voor mij kunnen zijn. Nooit heb je gedacht aan al de moeilijkheden en de ellende, die ik over je gebracht heb, nooit!”

„O, Marga, Marga,” snikte hij.

„En ondanks alles is het beter, dat ik maar sterf, Jack,” vervolgde zij, terwijl zij zijn hand liefkoozend streelde. „Het is beter voor jou, en het is beter voor mij. Het is ten slotte het beste voor ons allen.”

Zij zweeg even en hijgde naar adem. Dick kon geen woord meer uitbrengen; de stilte werd alleen verbroken door het snikken van Irene.

„Is dat Irene?” mompelde Marga op pijnlijken toon, terwijl zij haar oogen opnieuw opende. „Laat haar even hier komen.”

Irene zonk op haar knieën bij haar bed neer en kustte haar hand.

„Irene, ik moet je wat zeggen,” fluisterde zij haar met gebroken stem toe. „Dick, geef mij je hand.” Dick voelde wat zij van plan was te gaan doen, maar gehoorzaamde. Zij nam zijn hand, drukte er een kus op en legde haar in die van Irene.

„Zie je, Jack,” vervolgde zij, „ik geef haar aan jou. Als ik dood ben, moeten jullie samen trouwen.” Zij worstelde zichtbaar om adem. „Irene,” vervolgde zij toen, „ik — ik geloof, dat hij je altijd liefgehad heeft.” Zij slaakte een diepen zucht. „Ja, ik weet zeker, dat, wanneer hij mij niet ontmoet had, hij met jou getrouwd zou zijn, en — en alles zou dan zoo heel anders zijn geweest. Jij zou hem niet te schande gemaakt hebben, zooals ik gedaan heb. Wees — wees lief en goed voor hem en probeer hem al de ellende te laten vergeten, die ik over hem gebracht heb.”

Haar stem stierf weg. Dick bukte zich over haar heen en legde zijn gelaat tegen het hare. En opnieuw opende zij de oogen. Een blik van oneindig geluk straalde hem tegen.

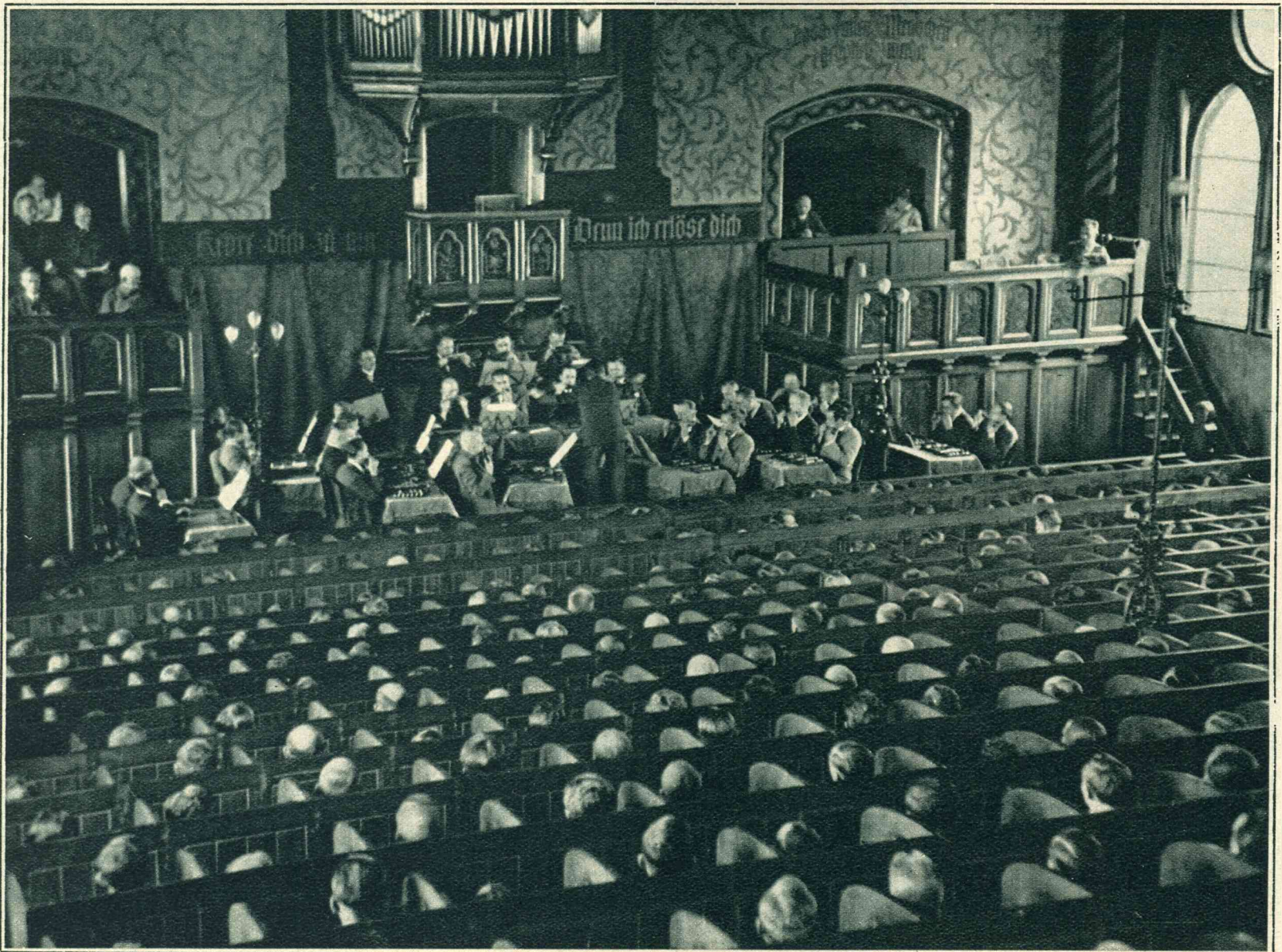
„Kus me nog eenmaal, Jack!” fluisterde zij en hij drukte haar aan zijn hart en kustte haar op den lieven mond, die spoedig voorgoed zou ophouden te spreken. Toen keek zij Irene aan, drukte haar de hand en zei op plechtigen toon:

„Denk er aan, dat je hem leert — mij te vergeten.”

Dat waren haar laatste woorden.

HOOFDSTUK XXVII

Het was ongeveer twee jaar later, toen Irene op een middag terugkeerde van haar dagelijksche ritje. Lenig en soepel sprong zij van het paard; zij nam even den kop van 't dier in beide handen, waarna zij 't huis binnenging. In den haard brandde een lekker vuurtje en op de luipaardenhuiden, die ervoor uitgespreid lagen, stond de theetafel gereed. In 'n langen armstoel zat de gravin. Het donkere haar was thans spierwit en het eens zoo trotsche, hooghartige gelaat had een zeldzame verandering ondergaan. Zij was in het zwart gekleed, geen satijn of zijde, doch gewoon wol; als eenig versiersel droeg zij een

Concert in het huis der eenzamen.

Een gave, fluweelzachte huid.

Door een eenvoudig middel.

Als Uw teint bedorven wordt door puistjes, vetworpjes of uitgezette poriën; als U last hebt van een harde, grove huid, bedenk dan, dat dit alles het gevolg is van een slechten toestand der kliertjes onder de huid. Radox kan Uw huid juist datgene geven wat zij noodig heeft. Indien U maar telkens, wanneer U het gezicht wast, wat Radox door het water mengt, wordt dit water rijk aan zuurstof en andere belangrijke bestanddeelen. Deze stoffen dringen door de opperhuid naar de slecht werkende en uitgeputte kliertjes. De verstopte huidporiën zullen gereinigd worden en de kliertjes gevoed en tot nieuw leven aangespoord. Dan zal de huid weer behoorlijk kunnen functionneeren en het natuurlijke gevolg bemerkt U al na eenige dagen: dat is een fluweelzachte, frissche en jeugdige teint, zonder puistjes of andere ontsieringen. Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209,
Amsterdam-C.

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

INSTITUUT MOSCOW

*Schriftelijke
Privé-Lessen*

Directeur:

H. MOSCOW

Beëdigd

Vertaler

voor het Engelsch,
Duitsch, Fransch
en Nederlandsch.

Ook voor de
officiële
Pract.-Diploma's:
„Mercurius”,
„Vereen. van
Leeraren”
ENZ.

TALEN—BOEKHOUDEN

HANDELSREKENEN

HANDELSCORRESPONDENTIE — STENO

Billijk Lesgeld — Boeken gratis in bruikleen!

Wekelijksche Correcties.

BON voor Gratis Prospectus
met proefles:

- *) Engelsche-, Duitse-, Fransche-, } Taal*) of
Spaansche- en Nederlandsche- } Handelscorrespondentie*)
Boekhouden met Handelsrekenen, Stenografie.

Naam: Heer/Mej.

Adres:

*) S. v. p. onderstrepen welke taal of vak U
interesseert en of: ... eerstbeginnende of gevorderde.

E 3/2

AMSTERDAM—OOSTEINDE 14

BOOM'SASTHMAPOEDERBOOM'S

ASTHMAPOEDER

Asthmalijders!

Het **Asthmapoeder BOOM**
geeft bij inademing direct ver-
lichting bij Asthma en daaruit
voortkomende Borstbenauwd-
heid en Borstbeklemming. Alleen
echt zoo de verpakking is voor-
zien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à
f 1.25 per doos. Op aanvraag gratis en franco
een monsterdoosje. Fa. A. M. BOOM, Arnhem 8.

BOOM'SASTHMAPOEDERBOOM'S

ASTHMAPOEDER

A^o 1780.

De prachtige banen van De Vliet te Waarde boden de kostelijkste ge-
legenheid voor de sportliefhebbers om hun hart eens danig op te halen.

Mejuffrouw en de heer Kosten, eerste
prijs-winnaars in den wedstrijd schoonrijden voor paren te Wemeldinge.

Een strafpunt! Van de ijs-
pret op De Vliet te Waarde.

Ook de Kolk te Ierseke heeft velen lang-begeerde ijspret verzekerd.

Op de jonge Wemeldingsche ijsclub
ging 't er ook vrolijk aan toe.

Op reis door Nederland.

De ruïne van de Berkelpoort te Zutphen, die als een verdwaald overblijfsel van vroegere tijden midden in de straat staat.

klein medaillonnetje van zwart onyx. Dit medaillonnetje bevatte een lok van Marga's haar.

Nadat Irene zich een kop thee ingeschonken had, liet zij zich zuchtend in een fauteuil vallen en peinsde :

„Hoelang is het nu al geleden, sinds wij iets van Dick gehoord hebben ? Al twee jaar is hij nu weg en de laatste maal, dat ik een brief van hem kreeg, is juist drie maanden en vier dagen geleden. Maar,” peinsde zij verder, „hij was nooit zoo'n enthousiast schrijver. En al dien tijd is hij op de leeuwen- en tijgerjacht in Afrika. Wat zal hij een boel te vertellen hebben, als hij eindelijk terugkomt.”

„Het is hier wel wat erg eentonig voor je, Irene !” merkte de gravin op klagenden toon op. „Dikwijls vraag ik me af, of het maar niet beter was, dat je je eigen gang ging. Voor een zoo jong en levenslustig meisje als jij is dit toch geen leven.”

„En dacht u heusch, dat ik u ooit in den steek zou laten ?” viel Irene met een lachje in. „Hoe kunt u dat veronderstellen ? Er valt hier voor mij altijd wat te doen en ik denk er eenvoudig niet aan, u ooit ook maar voor een dag te verlaten.”

„Denk je, dat hij ingenomen zal zijn met wat wij gedaan hebben ?” vervolgde de gravin, terwijl zij om zich heen keek. „Zou hij er zich mee kunnen vereenigen, dat wij het oude huis precies hetzelfde hebben herbouwd, zooals het vroeger was ?”

„Natuurlijk,” antwoordde Irene. „Hij zal er verrukt over zijn. Wanneer na eenigen tijd het klimop wat bijgegroeid is, zal niemand dit huis van het eerste kunnen onderscheiden. Als hij nog enkele jaren wegblijft....”

Zij zweeg, want zij meende een welbekenden stap in de hal te hooren en stond met vaalbleek gelaat en onstuimig kloppend hart op. Voor zij een woord uiten kon, werd de deur opengeworpen, Dick's krachtige, mannelijke gedaante stond op den drempel. Met vreugdetranen in de oogen strekte de gravin beide armen naar hem uit.

„Dick, Dick !” snikte zij en 't volgende oogenblik lag hij aan haar borst. Met hoogrood gelaat stond Irene naast hen en er kwam een mist voor haar oogen, als zij bedacht, dat hij nu weer veilig in hun midden was. „Het kwam alles zoo heel onverwacht,” legde hij uit ; „ik had een klein ongelukje op de leeuwenjacht — o, het had niets te beteekenen,” stelde hij hen onmiddellijk gerust, „en ik vond het toen beter maar weer naar het oude land terug te keeren. Voor schrijven was geen tijd meer, want voor de brief hier kon zijn, zou mijn boot reeds in Engeland geweest zijn.”

In jaren was het gesprek aan het diner op het oude landhuis niet zoo opgewekt geweest als dien avond. Het was reeds heel laat, toen Dick zijn kamer wilde opzoeken, en het toeval wilde, dat Irene, juist toen hij de lange gang doorging, zijn pad kruiste.

„Ik — ik was op weg naar de gravin,” zei zij met een verlegen lachje, „om haar goedennacht te wenschen en... en afscheid van haar te nemen.”

„Afscheid ?” riep Dick uit, alsof hij zijn ooren nauwelijks kon gelooven. „Afscheid nemen ? Waarom ?”

„Omdat ik,” begon zij met neergeslagen oogen, „besloten had naar de Balfarra's te gaan. Zij zijn altijd bijzonder lief voor me geweest en wij waren het daarover al lang eens.”

Lang en aandachtig keek Dick haar aan ; toen nam hij haar handen in de zijne.

„Dus je wilde me ontvluchten, Irene ?” vroeg hij op langzamen, nadrukkelijken toon. „O, dacht je, dat ik het niet wist ? Ja, je wilde van me wegvluchten, van mij, die in Afrika geen seconde langer rust had, omdat ik... omdat ik naar jou verlangde. Elken nacht opnieuw rees het visioen van je lief gelaat voor me op, tot ik de marteling niet langer kon verduren en zoo vlug mogelijk naar Engeland terugreisde. En nu zou je van me wegvluchten ? Nooit of te nimmer, Irene.” Voor zij wist, wat er eigenlijk gebeurde, had hij haar in zijn armen genomen en drukte hij haar aan zijn hart. „Want ik heb je lief, Irene, en ik ben alleen en uitsluitend teruggekomen om je te vragen mijn vrouwtje te willen worden.”

Een oogenblik, doch ook slechts een ondeelbaar oogenblik, zweeg zij; toen sloeg zij haar beide armen om zijn hals.

Het was ongeveer zes jaar later, toen lord Rochester op zekeren dag op het landgoed afstapte, ten einde een bezoek aan zijn oude vrienden te brengen. Toen hij uit den auto sprong, stormden een jongen en een meisje hem juichend tegemoet.

„Zoo, kleintjes,” zei hij, terwijl hij het jongetje een hand gaf en het meisje optilde en kustte, „weten jullie, wie ik ben ? Dat is lief van je, hoor, dat je me zoo verwelkomt; en hoe heet je ?” vroeg hij, terwijl hij de gouden krullen van het meisje streelde.

„Marga,” antwoordde het kind.

Eensklaps bleef Rochester's hand bewegingloos rusten, en er kwam een ernstige trek op zijn knap gelaat.

„Weet je,” vervolgde het kind ernstig, „ik ben naar tante Marga genoemd. Lijk ik niet op haar ? Wij leggen elken Dinsdagmorgen bloemen op haar graf en ik doe altijd mijn best op haar te lijken, want moeder zegt, dat, wanneer ik op tante Marga lijk, ieder veel van mij zal houden. Houdt u ook veel van mij ?”

Hij knikte, te ontroerd om te spreken.

Toen riep het kind : „Moeder, hier is meneer Rochester ! Ik houd veel van hem, want hij is lief. Maar waarom doet hij net of hij wil gaan huilen, als ik over tante Marga spreek ?”

EINDE

Op reis door Nederland.

Een oud stukje van Nijmegen, de oude Ubbergscheweg, dat verdwijnen gaat ; het moet plaats maken voor de werken der Waalbrug.

Klompen aan den voet
staan onzen guusjes goed!

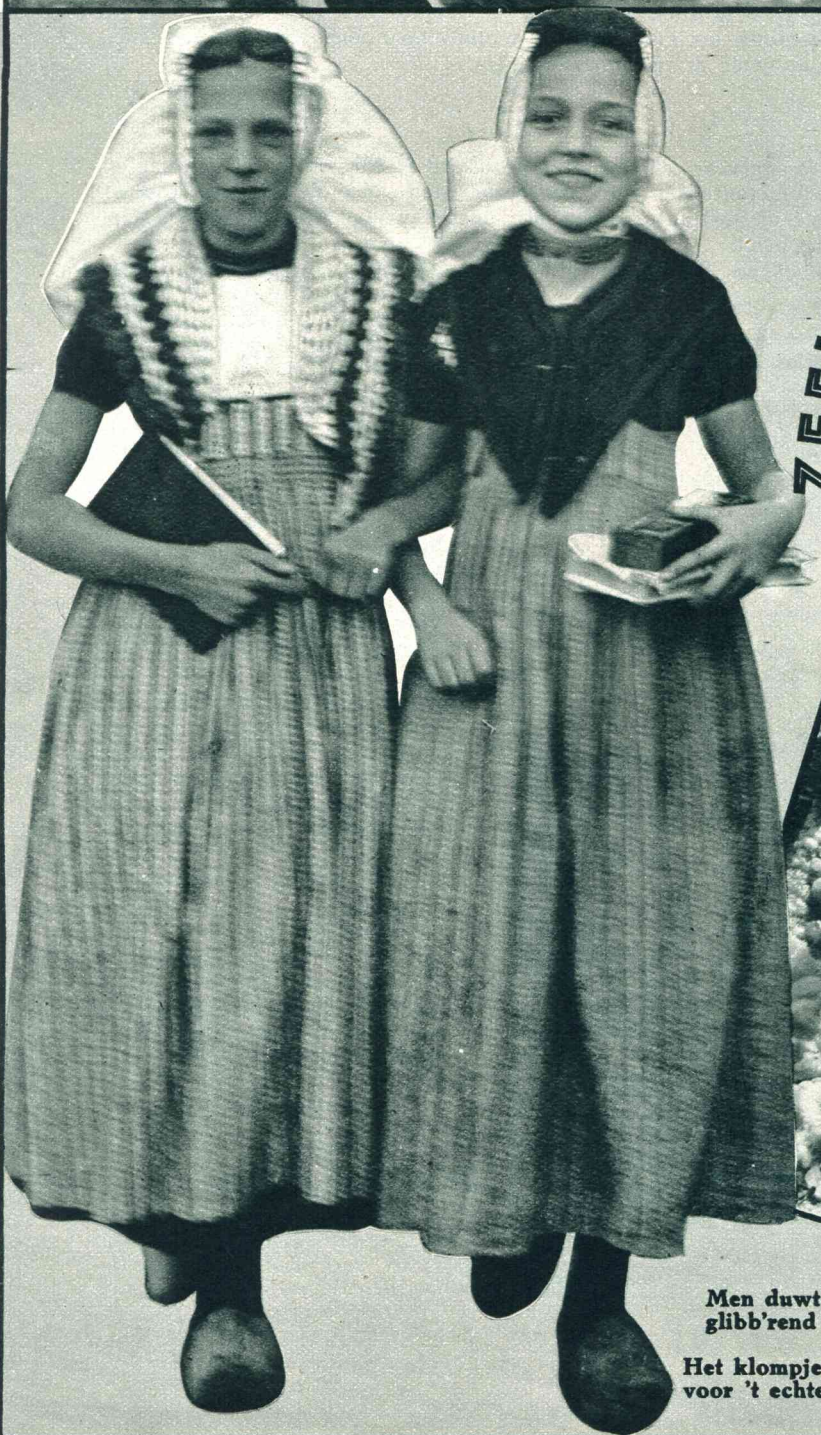
De klomp (het heeft geen nood)
vindt hier nog niet z'n dood.

FILM

Men loopt, men glijdt erop,
zij 't kalm of in galop.

ZEEUWSCHE

Men duwt ze vast en blij
glibb'rend door ijs en klei.
Het klompje is een klant
voor 't echte Zeeuwsche land.